

2ο Πειραματικό Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

**e- book με τα Βραβεία του Μαθητικού Διαγωνισμού Δημιουργικής Γραφής
Ποίησης - Διηγήματος-Θεατρικού Μονολόγου/Μονόπρακτου**

με Θέμα: «Στη θάλασσα...»

**ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 3 Φεβρουαρίου 2018
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΕΛΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΥΣΗΣ 22 Μαρτίου 2018**



Υπεύθυνοι καθηγητές:

Δρ Τατιάνα Βαφειάδου, Φιλολογος

Δρ Νίκος Μελισσίδης, Φιλολογος

Δρ Ελένη Μερκενίδου, Φιλολογος

Δρ Αναστασία Μπιτσάνη, Φιλολογος

Σε συνεργασία με:

- το ΕΠΕΣ του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης
- τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Πειραματικού Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Γιουβανάκη Παναγιώτα	Αριστοτέλειο Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ. 4
Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Τσακαλίδης Βασίλειος	Ελληνικό Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ. 5
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Παντελή Δέσποινα	Γερμανική Σχολή Θεσ/νίκης	σελ. 7
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Σπυροπούλου Ασπασία-Ραμόνα	Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη	σελ. 8
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Αλεξανδράκη Ευστρατία -Ιουλία	Ελληνικό Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ.10
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Μπαχσεβάνογλου Μαρία-Φωτεινή	2ο Πειραματικό ΓΕΛ Θεσσαλονίκης	σελ.13

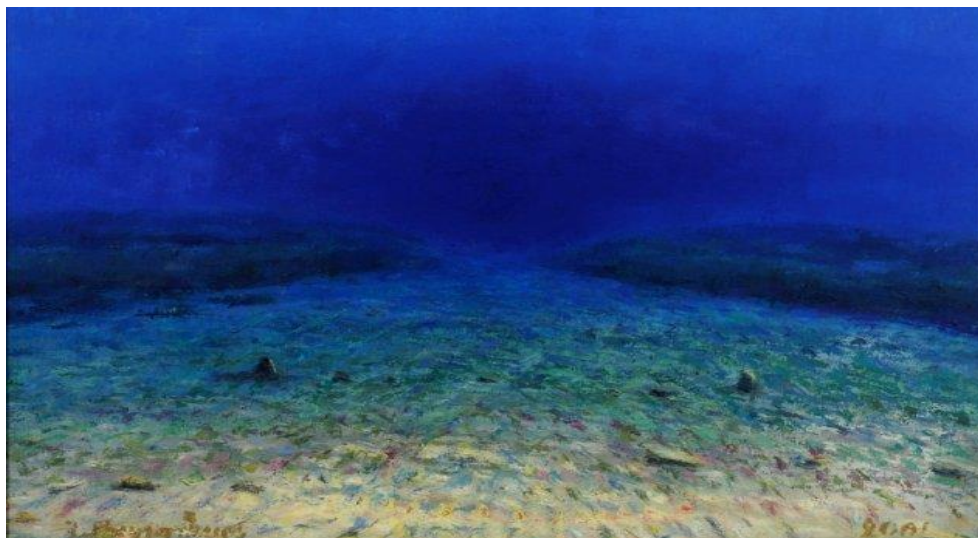
ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Μαμάση Λυδία- Κρυσταλλία	2ο Πειραματικό ΓΕΛ Θεσσαλονίκης	σελ.15
Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Παπαγιάννη Μαρία-Ειρήνη	Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη	σελ.18
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Πετράκε Ιωάννα	Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης	σελ.22
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Χαζηράκης Αναστάσιος	2° Πειραματικό ΓΕΛ	σελ. 25
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Παπαδημητρίου Λουκάς	Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη	σελ.30
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Βαρλάμη Μαρία	ΓΕΛ Βασιλικών	σελ.42
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Ευθυμιάδης Αναστάσης	2ο Πειραματικό ΓΕΛ	σελ.33

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Καλαϊτζίδου Χριστίνα	Θεσσαλονίκης 1ο ΓΕΛ Πανοράματος	σελ.36
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Μουστάκα Ευγενία	2ο ΓΕΛ Μίκρας	σελ.39
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Τσακλίδου Κατερίνα	Ελληνικό Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ.45

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Χαρτοφύλλη Γεωργία	2ο Πειραματικό ΓΕΛ Θεσσαλονίκης	σελ.48
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Γκατζελάκη Δήμητρα	Ελληνικό Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ.51
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Νικηφορίδου Ειρήνη	Ελληνικό Κολλέγιο Θεσ/νίκης	σελ.53
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Σατάκη Αγγελική	3ο ΓΕΛ Θεσ/νίκης	σελ.57
Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ	Γεωργάκη Ελένη - Αναστασία	1ο ΓΕΛ Πανοράματος	σελ.59
ΣΧΟΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ			σελ. 61



Γιάννης Μανιατάκος, *Θάλασσα*

ΠΟΙΗΣΗ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

Γιουβανάκη Παναγιώτα

Αριστοτέλειο Κολλέγιο

«Στη θάλασσα..»

Δεν πηγαίνω πια στη θάλασσα

μου θυμίζει εσένα

βλέπω τα μάτια σου

στο μπλε το βαθύ

βρίσκω το δέρμα σου

στην άμμο τη χρυσή

και κλαίω πικραμένα

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

Τσακαλίδης Βασίλειος
Ελληνικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

Σαν τότε που ήμουν παιδί σε καλοκαίρι
και ούτε χρόνο είχα παρά μόνο τη θάλασσα
εκείνη τη στιγμή που έπαιφνα αναπνοές
πάνω στα γαλάζια κύματα της
Σήμερα έμαθα πως η θάλασσα δεν είναι μόνο μία
και πως δεν είναι γαλάζια
είναι καστανή και κρύβεται μέσα σε δύο μάτια.
Δυο μάτια που χωρούν μέσα τους όλα τα κύματα
που σαν παιδί τόλμησα να ονειρευτώ.
Καίνε τα μάτια της
σαν τον καλοκαιρινό ήλιο και μόλις τα κοιτώ
αμέσως καίγονται τα πάντα μέσα μου
και ήλιο κρύβουν τα μάτια της κι' αστέρια μέσα.
Το λαμπρότερο αστέρι έπεσε μπροστά μου και εγώ
εύχομαι να μείνει εδώ μαζί μου για να ζήσω.
Θα κάνω οτιδήποτε χρειαστεί για να μη σβήσει

ποτέ αυτός ο ήλιος.

Αυτό έψαχνα μικρός, τον καλοκαιρινό ήλιο.

Απλά ήθελα να είναι πάντα εκεί, χειμώνα-καλοκαίρι

είμαι υπερήφανος απόψε γιατί το παιδί που έκρυβα

μέσα μου το έκανα χαρούμενο κοιτώντας μες' τα μάτια σου.



Μαρία Φιλοπούλου, Το Ένστικτο του Νερού

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Παντελή Δέσποινα

Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

Πάντρεμα αισθήσεων

Εκκωφαντικοί παφλασμοί για τους κωφάλαλους

Ξαφρισμένα γαλάζια κύματα για τους τυφλούς

Καλοσχηματισμένες πέτρες για τους στερημένους της αφής

Όλοι μαζί

Καθένας ξεχωριστά

Αφουγκράζονται

Γεμίζουν τα κενά με την γλυκιά αλμύρα

Σταγόνες της ψυχής γλιστρούν στην απεραντοσύνη της

Δάκρυα

Δικό τους κομμάτι

Στη Θάλασσα εναπόθεση ελπίδας

Φαντασιώσεις γεμάτες χρώματα, εικόνες, ήχους, υφές

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Σπυροπούλου Ασπασία-Ραμόνα

Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

«Στη θάλασσα...»

Σαν μακρινές υποσχέσεις

Ενός καλοφτιαγμένου κενού

Με στίγματα

ενός βασανισμένου χθες

οι ταραγμένες σου λέξεις

Στοιχειώνουν το είναι μου

Σπαράζουν στις παύσεις

Της ματαιότητας μου

Και κυβερνούν την νόηση

Σκεπάζουν καθετί άλλο

στις μακρινές άκρες μου

τα πελώρια κύματα

μιας φουρτουνιασμένης θάλασσας

να δέρνουν τα συντρίμια

της χαμένης Ατλαντίδος μου

Κι όμως οι λέξεις σου εκεί

Σταθερά, ασταμάτητα να πλημμυρίζουν

Στους δρόμους μου
Και οι εκρήξεις αλλεπάλληλες
ωσάν αναλαμπές.
Και οι μικρές ελπίδες
Που έρχονται και φεύγουν
Αναπτερώνονται και αργοσβήνουν
«Οι θάλασσες είναι παράξενες»
Μου είχες πει.
«Αν έχει νηνεμία
μοιάζουν όμορφες και γαλήνιες
μα ο αγέρας σκληρά χτυπά
Φαντάζουν απόμακρες, απλησίαστες»
Έτσι θα περιμένω την νηνεμία να πλεύσω ξέγνοιαστη.
Κι αν οι ώρες της τρικυμίας
περνούν αργά και ατέλειωτα.
Θα θυμάμαι τις λέξεις σου
Και τις φτωχές υποσχέσεις
να γεμίσουν ξανά το κενό
με οράματα.



Νικόλαος Λύτρας, Βάρκα με πανί (Πάνορμος Τήνου)

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Αλεξανδράκη Ευστρατία-Ιουλία

Ελληνικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

Ευρυάλη

Αυτό ήταν το όνομά της όμορφης Θάλασσας που περιέβαλλε το νησί.

Τόσο πλατιά χωρούσε τον κόσμο όλο και ακόμη παραπάνω μέσα της.

Τόσο μεγάλη ήταν η καρδιά της, τόσο φιλόξενη και γλυκιά

*Σαν μια όμορφη και αγαθή κοπέλα, με μάτια πιο βαθιά και από τον βυθό
της*

που έκρυβε τα μεγαλύτερα μυστικά.

Κοιτούσε και το χρώμα των ματιών της αντανakλούσε και των άλλων

Στην αμμουδιά πατούσε μα βήματα δεν έβρισκες, καθώς τα έσβηνε με το δροσερό νερό της.

Αλμυρή μα και γλυκιά την ίδια στιγμή, άφηνε μια όμορφη γεύση και μία απαλή μυρωδιά της αύρας της.

Ηλιαχτίδες μαρτυρούσαν την παρουσία τους στα καταγάλανα νερά της και χάιδευαν το κάθε κύμα ξεχωριστά.

Έσβηνε και την πιο δυνατή φωτιά που τσουρούφλιζε την καθημερινή ζωή των ανθρώπων και τους ανακούφιζε από τα βάσανα και τις ανησυχίες.

Η ομορφιά της και οι ήχοι της γαλήνευαν ακόμη και τις πιο ανήσυχες και ατίθασε ερωτευμένες ψυχές.

Τι όμορφο συναίσθημα που ήταν η αγάπη, άυλο μα όμορφο παρόλα αυτά.

Η απαλή ορμή της έμπλεκε χωρίς γυρισμό τα κόκκινα νήματα των ανθρώπων

που μπορεί και να μην είχαν ποτέ την ευκαιρία να ειπωθούν.

Γάτες καφετί και μαύρες χάζευαν την αντανάκλασή τους, καθισμένες στις πιο μεγάλες πέτρες του λμμανιού.

Φοβόταν μα και θαύμαζαν τη δύναμη και την επιβλητικότητά της Ευρυάλης.

Ο χειμώνας όμως πλησίαζε και αυτή γινόταν όλο και πιο κρύα και απόμακρη.

Έφτασε η στιγμή που πάγωσε τελειωτικά και έγινε απλησίαστη.

Ζούσε όμως την κάθε μέρα και περίμενε το καθησυχαστικό άγγιγμα του ζεστού Ιουνίου.

Περίμενε να δει τους φίλους της, αυτούς που έφερναν το καλοκαίρι και το χαμόγελο της μαζί ξανά.

Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο τους έλεγαν που με τον ερχομό τους προκαλούσαν δάκρυα ευτυχίας στην Ευρυάλη, κάνοντας την πιο αλμυρή από ποτέ.

Οι ακτίνες του ηλίου αντανakλούσαν στα παράθυρα των παραθαλάσσιων σπιτιών και πολύ ζωηρές που ήταν, κανέναν δεν άφηναν να τις πιάσει να τις κρατήσει.

Παλιά μα και καινούρια πρόσωπα, μεγάλων και παιδιών, έγιναν τα στολίδια της,

Διώχνοντας την μονοτονία που κυριαρχούσε.

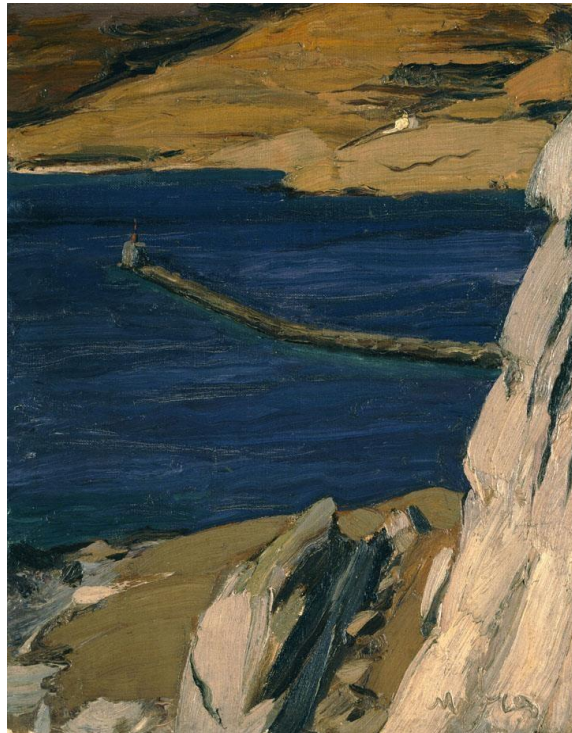
Νεαροί κολυμβητές, άπειροι, καλωσόριζαν τον εαυτό τους

μέσα στον βυθό της καρδιάς της,

ρηχό και ακίνδυνο, φιλικό και πλατύ.

Μα αυτηνής η ψυχή ήτανε βαθιά.

Η ψυχή της Ευρυάλης, της πλατιάς θάλασσας που έδινε χαρά.



Νικόλαος Λύτρας, Φάρος

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Μπαχσεβάνογλου Μαρία-Φωτεινή

2° Πειραματικό ΓΕΛ

«Στη θάλασσα...»

Στη θάλασσα. Στη θάλασσα δώσαμε τις μεγαλύτερες υποσχέσεις. Ανοίξαμε τις καρδιές μας και τα βγάλαμε όλα. Όνειρα, σκέψεις και ιδέες κρυφές. Παράλογες. Τις κρατούσαμε πάντα μέσα μας και φοβόμασταν να τις παραδεχτούμε ακόμα και στον ίδιο μας τον εαυτό.

Στη θάλασσα. Εκεί για κάποιο λόγο, εκεί που σκάει το κύμα καταφέραμε να απελευθερώσουμε τα απαγορευμένα αυτά λόγια. Ελπίζοντας ότι το ουρλιαχτό της θάλασσας θα καλύψει την γυμνή μας ψυχή.

Ένα μόνο καλοκαιρινό φεγγάρι και η απεραντότητα της θάλασσας. Μόνο αυτά χρειάστηκαν για να παραδεχτούμε κάθε προσωπική σκέψη. Πολύ τρομακτικό. Μας μέθυσαν τα αστέρια δεν εξηγείται αλλιώς, τέτοια ειλκρίνεια. Υπό εξαφάνιση στις μέρες μας.

Ίσως γι' αυτό να ήταν η θάλασσα το πιο ιδανικό μέρος. Προσφέρει μια γαλήνη εκτός πραγματικότητας. Η ελευθερία στο μεγαλείο της. Γνωρίζει τα πάντα και δεν αποκαλύπτει τίποτα. Πολύ πιστή, γι' αυτό την λατρεύω.

Στη θάλασσα. Εκεί κάναμε τις πιο ωμές σκέψεις, δημιουργήσαμε τα πιο τρελά όνειρα και φαντασιώσεις. Γυμνή η ψυχή μας, κανένας περιορισμός, γεμάτος αφέλεια.



Γ. Σταύρου, Καράβια

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Μαμάση Λυδία Κρυσταλλία

2ο Πειραματικό ΓΕΛ

Στη Θάλασσα...»

Όπου και αν κοιτάξω μπλε. Η θάλασσα, ο ουρανός, η θάλασσα. Τα πόδια μου ίσα που βρέχονται από τα μικρά κύματα, τα οποία προσπαθούν διαρκώς να απελευθερωθούν από το απέραντο μπλε του ωκεανού. Κλείνω τα μάτια μου και ξαπλώνω κάτω από την σκιά των πεύκων . Ο συνδυασμός των τζιτζικιών και της θάλασσας, φέρνει μια απερίγραπτη γαλήνη στην ψυχή μου. Και τι δεν θα έδινά για να παγώσει αυτή η στιγμή και να μείνω για πάντα στην θάλασσα. Να περπατάω στην ακροθαλασσιά, μαζεύοντας κάθε λογής κοχύλια, τα οποία μαζί με τις αδερφές μου θα τα μετατρέπαμε σε υπέροχα κοσμήματα.

Ανοίγω τα βλέφαρα μου και η γνώριμη σκηνή εμφανίζεται για ακόμη μία φορά. Στο βάθος αχνοφαίνονται οι δύο μου αδερφές, η Ζωή και η Ελένη, μαζί με την φίλη μας την Εύα. Τα μαλλιά τους ανεμίζουν ρυθμικά ταράζοντας, με αυτόν τον τρόπο την γαλήνη που επικρατούσε. Τρέχω γρήγορα κοντά τους και από την βιασύνη μου σπάω το βάζο με τα πολύχρωμα και γυαλιστερά κοχύλια που με τόση προσοχή επέλεξα. Αλλά σαν η παρουσία της θάλασσας να μην μου επιτρέπει να στεναχωρηθώ και για αυτό βουτάω στο νερό για να γιατρευτώ τελείως.

Βρισκόμαστε στο νερό περίπου δύο ώρες και κοντεύουμε να φτάσουμε τους μεγάλους βράχους από όπου και κάναμε τις πιο φανταστικές βουτιές. Η Ζωή, η μικρότερη της παρέας δεν έχει σταματήσει να γκρινιάζει. Αρχικά την έπιασε πονοκέφαλος, «Ο ήλιος μάλλον θα φταίει» είπε. Έπειτα το χέρι της «Το γρατζούνισα σε ένα δέντρο, για αυτό» επιμένει. Τέλος, τα πόδια της «Φταίει που χθες ήμουνα όρθια σε όλη την παράσταση του Καραγκιόζη» λέει προσπαθώντας να μας κάνει να την πιστέψουμε. Αλλά όλοι ξέρουμε ότι στη Ζωή της αρέσει να παραπονιέται απλά για να κερδίσει την προσοχή των γύρω της. Από μικρή κιόλας το

έκανε αυτό. Όταν γυρνούσε ο μπαμπάς από την δουλειά έτρεχε γρήγορα πάνω του, τον αγκάλιαζε και κλαίγοντας του έλεγε πόσο πονούσε το κεφάλι, το πόδι ή το χέρι της, ενώ στην πραγματικότητα δεν είχε τίποτα.

Οι βράχοι είναι πλέον δίπλα μας, Κάνουμε ένα-δύο μακροβούτια και βγαίνουμε στην επιφάνεια. Η Ελένη, η πιο ατρόμητη αρχίζει να τους σκαρφαλώνει πρώτη, γρήγορα γρήγορα αλλά με προσοχή. Όλες την ακολουθούμε, αλλά εγώ μένω τελευταία, όπως πάντα, γιατί παρόλο που δεν τους το έχω παραδεχτεί, έχω υψοφοβία. Φοβάμαι πως με ένα λάθος βήμα θα πέσω και θα χαθώ στο απέραντο γαλάζιο, μόνο που τότε μου φαίνεται σκούρο μπλε και θαμπό χωρίς καμία λάμψη, λες και γνωρίζει πως από στιγμή σε στιγμή θα πέσω. Μα με το που φτάνω στην κορυφή, όλες αυτές οι σκέψεις εξαφανίζονται. Η θάλασσα αποκτά και πάλι χρυσαφένιο χρώμα. Τότε αρχίζω και γελάω με το πόσο ανόητη ήμουν που φοβόμουν. Η Εύα με πλησιάζει και με πιάνει από το χέρι για να βουτήξουμε μαζί. Νομίζω πως έχει ανακαλύψει την φοβία μου αλλά ποτέ δεν αναφέρει κάτι, και της είμαι ευγνώμων για αυτό. Ξεκινάμε την αντίστροφη μέτρηση. Πέντε, της σφίγγω το χέρι. Τέσσερα, κλείνω σφιχτά τα μάτια μου. Τρία, παίρνω βαθιά ανάσα. Δύο, η αδρεναλίνη με έχει καταβάλει. Ένα, πηδάμε και χάνω την γη κάτω από τα πόδια μου. Όμως η πτώση διαρκεί μονάχα κάτι δευτερόλεπτα και η σύγκρουση με το νερό με ηρεμεί και νιώθω ξαφνικά πως έγινα και εγώ μπλε, ή μάλλον τυρκουάζ, γιατί ξεπέρασα ξανά τον φόβο μου.

Έπειτα από αμέτρητες βουτιές, γέλια και συζητήσεις είμαστε ξανά στην ζεστή αμμουδιά δίπλα στα κύματα και περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή το ηλιοβασίλεμα να φανεί. Τα λατρεύω τα ηλιοβασιλέματα, γιατί μετατρέπουν την θάλασσα σε ένα γλυκό πορτοκαλί χρώμα. Ο ουρανός δεν είναι πια μπλε, αλλά πορτοκαλί με ροζ και μωβ πινελιές. Είναι η στιγμή όπου ο ήλιος πάει να αναπαυθεί δίνοντας την θέση στο ολόγυμνο φεγγάρι και στον έναστρο ουρανό. Μέσα σε μία στιγμή το ηλιοβασίλεμα έχει κιόλας χαθεί. Είναι ωραία η ζωή στη θάλασσα και είναι πιο ωραία το βράδυ. Ξαπλώνω για ακόμη μία φορά στην παραλία και με τα κορίτσια αγναντεύουμε τα άστρα. Η Ζωή προσπαθεί να τα μετρήσει όπως πάντα μπερδεύεται και αρχίζει από την αρχή. Οι υπόλοιπες ψάχνουμε τους αστερισμούς, ενώ παράλληλα αναρωτιόμαστε άμα αγαπημένα πρόσωπα, τα οποία έφυγαν από την ζωή έγιναν αστέρια και ενώθηκαν μαζί,

δημιουργώντας έναν νέο αστερισμό. Ξαφνικά βλέπω ένα πεφταστέρι.
Κλείνω τα μάτια μου και κάνω μια ευχή, να μείνω στην θάλασσα για πάντα.



Τάσσα Μπιτσάνη, Υπερωκεάνιο Λουζιτάνια

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

Παπαγιάννη Μαρία-Ειρήνη

Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

«Στη Θάλασσα...»

«Τεμίν; Εδώ είσαι τόση ώρα βρωμόπαιδο;»

Η γιαγιά και εγώ σταματάμε τα γέλια. Το μόνο που ακούγεται είναι ο απαλός ήχος της θάλασσας. Ένα χέρι με αρπάζει και με δένει απότομα στο πίσω κάθισμα του κόκκινου μας αυτοκινήτου. Το ίδιο χέρι παίρνει τρυφερά τη γιαγιά και την οδηγεί στο ίδιο αμάξι, στην μπροστινή θέση. Σε όλη τη διαδρομή επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Κανείς δεν ήθελε ή μάλλον κανείς δεν τολμούσε να πει οτιδήποτε.

Πρώτο σβήσιμο της μηχανής: Φτάσαμε στο διαμέρισμα της γιαγιάς.

Δεύτερο σβήσιμο: Φτάσαμε, αυτή την φορά στο δικό μας σπίτι. Μάλλον θα την πληρώσω πολύ άσχημα.

Με αρπάζουν από το αυτί και με οδηγούν στο κατώφλι. Την ώρα που προσπαθούν να ξεκλειδώσουν την εξώπορτα, η απόλυτη σιωπή τους σπάει για πρώτη φορά. Δύο μαύρα μικρά μάτια που πετάνε φλόγες και ένα στόμα που λέει: « Ανυπομονώ να ακούσω γιατί έκανες τέτοια ανοησία! »

Αυτά τα αγριεμένα μάτια, ανήκουν στη μαμά μου. Εγώ, όπως ήδη ακούσατε από τις φωνές της είμαι ο Τεμίν. Μόλις έκλεισα τα οχτώ, πηγαίνω στο δημοτικό και ζω στο Πουσάν, μία μεγάλη πόλη στην επαρχία του Κιονγκσαγκ-ντο. Το οχτώ για εμάς είναι τυχερός αριθμός, οπότε πιστεύω ότι πλέον είμαι δυνατός, σαν τον Σούπερμαν, και μπορώ να κάνω τα πάντα.

Τη γιαγιά μου την Λένη Σαράνγκ. Το όνομα της στη γλώσσα μας σημαίνει «αγάπη», και η αλήθεια είναι ότι έχει μέσα της πολλή αγάπη και αρκετή για όλους. Ωστόσο, δεν φαίνεται να την αγαπά κανένας μας. Ο παππούς μου δεν την άφηνε να βγει ποτέ από το σπίτι, και από τότε που πέθανε, η μαμά κι ο μπαμπάς της πηγαίνουν ό,τι χρειάζεται και κάνουν τις δουλειές εκτός σπιτιού. Η γιαγιά μου από τότε που γεννήθηκε δεν βλέπει. Η θάλασσα είναι μόνο λίγα τετράγωνα μακριά από το σπίτι της αλλά δεν την έχει δει ποτέ. Δεν την έχει ακούσει και δεν έχει μυρίσει την αλμύρα του ωκεανού. Αφού λοιπόν οι γονείς μου δεν νοιάζονται για αυτήν, θα την πάω εγώ στον ωκεανό! Άλλωστε, είμαι μεγάλος πια, οχτώ χρονών παιδί!

Στο σχολείο προσπαθούσα όλη την ημέρα να οργανώσω το σχέδιο μου. Θα την έπαιρνα από το χέρι όταν θα με πήγαιναν σπίτι της μετά το σχολείο και θα την οδηγούσα με το ποδήλατο στην παραλία. Η μάλλον με τα πόδια · αλλιώς η μαμά θα με ρωτούσε τι ήθελα το ποδήλατο. Φυσικά δεν πρέπει να της πω τίποτα · είναι τόσο άκαρδη που θα γύριζε την γιαγιούλα μου πίσω στο σπίτι και θα με μάλωνε πολύ άσχημα. Έτσι, μία Παρασκευή του Μαΐου αποφάσισα να δοκιμάσω το Σχέδιο της Μεγάλης Απόδρασης.

Η γιαγιά έσκασε στα γέλια όταν άκουσε την ιδέα μου. Μόλις σταμάτησε όμως άρχισαν οι αμφιβολίες.

«Αγοράκι μου γλυκό, εγώ δεν είμαι για τέτοια πράγματα. Το ξέρω ότι θες να με βοηθήσεις αλλά εγώ δεν έχω περάσει καλά καλά την εξώπορτα του σπιτιού μου! Πώς θα φτάσω και μέχρι τη θάλασσα;»

Μετά από πολλή ώρα, κατάφερα να την πείσω ότι ναι, είμαι μεγάλος, ναι, είμαι υπεύθυνος και ναι, θα κατάφερα να την πάω μέχρι εκεί χωρίς να χαθούμε. Μου έπιασε το χέρι και μπήκαμε χαρούμενοι στο ασανσέρ.

Όταν βγήκαμε από το σπίτι, όλα φάνταζαν τεράστια, οι δρόμοι, οι άνθρωποι, οι πανύψηλοι ουρανοξύστες... Το Πουσάν είναι αρκετά αχανής πόλη. Για μια στιγμή τρόμαξα και φοβήθηκα μήπως όλα αυτά τα επιβλητικά κτήρια με καταπιούν, μήπως δεν κατάφερα τελικά να φτάσω στη γκριζωπή θάλασσα. Ρώτησα ευγενικά έναν περαστικό για τη διαδρομή. Μμμ, τουρίστας. Ξαναρώτησα μια μητέρα με τις δύο κόρες της

αλλά δεν μου έδωσαν σημασία. Συνεχίσαμε να περιπλανιόμαστε στις θορυβώδεις λεωφόρους, προσπαθώντας να ρωτήσουμε άτομα ψηλά, κοντά, επιχειρηματίες και εργάτες, ώσπου βρήκα αυτόν που έψαχνα. Ένας ψαράς που μας συμβούλεψε να στρίψουμε δυο στενά δεξιά και να κατέβουμε τον μεγάλο πεζόδρομο.

Μετά από πολλή ώρα, ίσως και πεντάλεπτο, ίσως και μέρα ολόκληρη, φτάσαμε στον ωκεανό. Η γιαγιά έκλαιγε, έκλαιγε από χαρά με το που μύρισε την αλμύρα και άκουσε τα κύματα και εγώ ένιωθα πρωταθλητής. Μεγάλο παιδί και κυρίαρχος του κόσμου! Η γιαγιά με αγκάλιασε σφιχτά, πιο σφιχτά από ποτέ και μαζί καθίσαμε στην απαλή αμμουδιά και αγναντεύαμε τη θάλασσα, χωρίς να νοιαζόμαστε για τους περαστικούς που βιάζονταν, ή για τα αμάξια που περνούσαν από την εθνική οδό.

-Γιαγιά, τι ακούς;

-Ακούω τους μεγαλοπρεπείς γλάρους και τον ήχο του κρυστάλλινου νερού, αλλά πιο πολύ μ' αρέσει η δροσιά του.

-Γιαγιούλα μου, να σου δείξω ένα παιχνίδι;

Πήρα ένα βότσαλο και το πέταξα με δύναμη στην επιφάνεια του νερού, που μας πιτσίλισε καθώς αναπηδούσε σαν βατραχάκι. Γελάσαμε και οι δύο και συνεχίσαμε το παιχνίδι μας μέχρι που ο ήλιος κόντευε να δύσει. Τότε ήταν που μας βρήκε η μαμά, η οποία έγινε έξαλλη.

Μόλις τελείωσα την ιστορία μου, η μαμά ήταν ανένδοτη. Δέκα μέρες χωρίς τηλεόραση, και μια γερή κατσάδα για την ανωριμότητά μου.

Κοίτα να δεις περίεργα πράγματα! Να φτάνεις μόνος σου μέχρι τη θάλασσα και να σε αποκαλούν, όχι ήρωα, αλλά ανώριμο! Η μαμά είπε ότι μπορεί να μας συνέβαινε κάτι πολύ άσχημο όσο ήμασταν έξω, χωρίς κάποιον υπεύθυνο. Μετά από αυτό, βγήκε φουρκισμένη από το δωμάτιο μου, χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της.

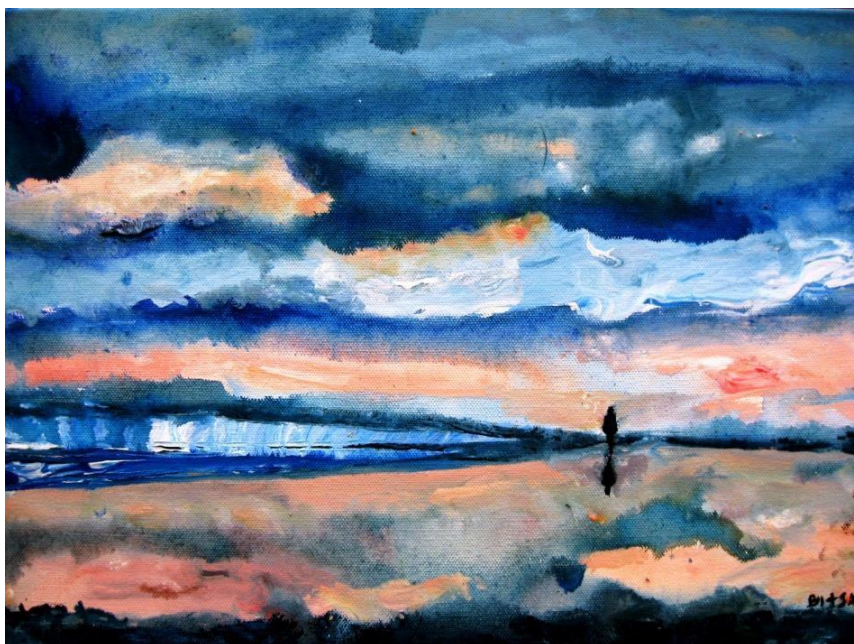
Έχουν περάσει πολλά, πολλά χρόνια από τότε. Πλέον δεν είμαι το μικρό παιδάκι που όλοι μάλωναν, αλλά ο Λι Τεμίν, ο διευθυντής της μεγαλύτερης φαρμακοβιομηχανίας της χώρας. Παρ' όλα αυτά, έκλαψα σαν μωρό όταν μου τηλεφώνησε η μητέρα μου συντετριμμένη για να με ενημερώσει για τον θάνατο της αγαπημένης μου γιαγιάς. Όλα

γκρεμίστηκαν γύρω μου. Παράτησα σπίτι, γραφείο και υπαλλήλους και έτρεξα στο μεγάλο πεζόδρομο. Το δρόμο για τη θάλασσα.

Η εικόνα της ως δια μαγείας με ηρέμησε. Πέταξα δύο βότσαλα στο νερό όπως έκανα παλιά και ο χρόνος σταμάτησε για μια στιγμή. Κάθισα στην αμμουδιά, την ίδια γκριζωπή αμμουδιά και ένα δάκρυ κύλησε και πάλι καθώς κοιτούσαν με απλανές βλέμμα τον ίδιο ορίζοντα, τα ίδια μικρά κύματα. Αχ μητέρα! Νόμιζες ότι με τις φωνές σου θα μου έμενε για πάντα στο μυαλό αυτή η ιστορία και θα μάθαινα από τα λάθη μου. Πόσο λάθος έκανες όμως!

Οι γλάροι κρώζουν. Πετάω στο νερό άλλο ένα βότσαλο. Ο ήλιος μου χαμογελά και έχει το ίδιο φωτεινό χαμόγελο με αυτό της γιαγιάς μου, τότε στην παραλία. Και νιώθω σαν να μου γνέφει από εκεί ψηλά.

Αντίο.



Τάσσα Μπιτσάνη, Ρεμβασμός του Δεκαπενταύγουστου

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Πετράκε Ιωάννα

Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

«Απολύτως τίποτα». «Απολύτως τίποτα; Δεν γίνεται. Άκου καλύτερα» της είπα. Έκλεισε τα μάτια της και επικράτησε απόλυτη σιγή για λίγα λεπτά. Μετά δεν άντεξε. «Αχ, δεν ακούω τίποτα, δεν καταλαβαίνω τι άκουσες και σε ανησύχησε» μου είπε με απογοήτευση. Δεν της απάντησα κατευθείαν, προσπαθούσα να συγκρατήσω τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να κυλήσουν από τα μάτια μου. Πρώτη φορά στα 88 χρόνια που ζω δεν υπήρχαν σκέψεις στο μυαλό μου. Τουλάχιστον όχι σοβαρές. Πρώτη φορά το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν το άβολο παγκάκι στο οποίο καθόμασταν και η άμμος που μου γαργαλούσε τις πατούσες. Και μικρή ακόμα, που δεν μιλούσα σχεδόν καθόλου, σκεφτόμουνα συνέχεια. Όταν ήμουνα μωρό σκεφτόμουν «τι κόσμος είναι αυτός καινούριος;» Όταν σιγά σιγά μεγάλωνα σκεφτόμουνα «Άραγε θα είναι μεγάλο το παλάτι μου όταν γίνω πριγκίπισσα;» Μετά σκεφτόμουνα ότι θέλω να μεγαλώσω και όταν ερωτεύτηκα για πρώτη φορά σκεφτόμουν συνεχώς τον ερωτά μου: τη μουσική. Όταν ήμουνα μια μικρή μουσικός τότε είναι που σκεφτόμουνα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Νότες, μελωδίες, άνθρωποι όλα ανακατεμένα στο μυαλό μου. Ποτέ οι σκέψεις μου δεν ήταν κενές. Τελικά της απάντησα « Ίσως το ακούσεις όταν φτάσεις και εσύ στην ηλικία μου, όταν εγώ ξέρεις... δεν θα .. είμαι πια εδώ..» είπα με διστακτικότητα. Στην αρχή μου έδωσε την εντύπωση ότι την τρόμαξα. Ίσως είναι πολύ για ένα 16χρονο κορίτσι να ακούει ότι κάποια στιγμή θα αναγκαστεί να αποχωριστεί την πολυαγαπημένη της γιαγιά. Ωστόσο δεν το έδειξε. Μου απάντησε χιουμοριστικά πως αν την αφήσω θα πρέπει να βρει καινούριο σύμμαχο στην διχασμένη οικογένεια που μεγάλωσε, καινούρια σύντροφο για τις δύσκολες μέρες του χρόνου, και το βασικότερο, καινούρια πιανίστρια για να τη συνοδεύει στα κονσέρτα που παίζει με το φλάουτό της. Αντιμετώπισε τα λόγια μου πολύ χαλαρά. Όμως εγώ δεν τα ένιωσα

τόσο ελαφριά. Για την ακρίβεια ένωσα την καρδιά μου να βαραίνει. Ένωσα την ανάσα μου να ξεθωριάζει και κυρίως ένωσα τα δάκρυα μου να παλεύουν πιο σκληρά να κυλήσουν απ' τα μάτια μου. Αντιστάθηκα. Συνέχισα να κοιτώ την ατέλειωτη θάλασσα, που από το μικρό παγκάκι που καθόμασταν φαινόταν λες και ενωνόταν με τον ουρανό από ένα σημείο και μετά.

Εκείνη την ημέρα η αλήθεια είναι, ήμουν πολύ ανήσυχη. Είχα κάτι σημαντικό να πω στην εγγονή μου. Ήμασταν πάντα πολύ δεμένες και ήξερα ότι όφειλα να της το πω. Όταν ήμουν 20 χρονών έχασα τον πατέρα μου στον πόλεμο. Ένας φίλος του που ήταν εκεί τότε, μου διηγήθηκε την ημέρα του θανάτου του. Όταν πληγώθηκε όλοι περίμεναν ότι θα αντέξει. Ο πατέρας μου όμως ήξερε καλύτερα. Παρακάλεσε τον φίλο του να τον κουβαλήσει μέχρι την αμμουδιά. Είπε ότι δίπλα στην θάλασσα νιώθει όστι είναι κοντά μας. Αφού λοιπόν μάτωσε την άμμο από την ανοιχτή πληγή, ξεψύχησε. Ο φίλος του πατέρα μου περιγράφει αυτή την στιγμή ως την πιο τραγική μέρα της ζωής του. Εγώ θα ήθελα να την χαρακτηρίσω ως την πιο όμορφη. Θυμάμαι αυτή τη μέρα ως την μέρα που για πρώτη φορά σε πολλά χρόνια ένας απόλυτος και αυταρχικός, μέσα στον πόλεμο στις βόμβες και τους σκοτωμούς... βρήκε γαλήνη... εκεί... στη θάλασσα.

Από τότε η αμμουδιά, το αεράκι και τα κύματα της θάλασσας με στοιχειώνουν. Όχι με την κακή έννοια. Είναι το μόνο μέρος που μπορώ να αφήσω την ψυχή μου να ηρεμήσει. Δεν ήμουν εκεί, αλλά η περιγραφή του κύριου Παντελή από εκείνη την ημέρα ακόμα με ανατριχιάζει. Μάλιστα ο ίδιος συγκινήθηκε από τη σύνδεση που άρχισα να νιώθω με τον πατέρα μου μέσω της θάλασσας, που θέλησε και ο ίδιος να αφήσει αυτή την κληρονομιά στη δική του κόρη. Πέθανε και αυτός κοντά στα κύματα περιτριγυρισμένος από αναμνήσεις με τον κολλητό του που τον αγαπούσε τόσο πολύ που θα ήθελε να είχε φάει ο ίδιος την σφαίρα αντί για εκείνον. Τώρα και εγώ και η Μυρτώ (η κόρη του κύριου Παντελή) νιώθουμε συγκίνηση για το πόσο σπουδαίους γονείς είχαμε και που ακόμα τους νιώθουμε κοντά μας. Σπουδαία κληρονομιά αυτή. Να αφήσεις στα πρόσωπα που σε αγαπούν κάτι για να σας συνδέει. Η Μυρτώ μάλιστα μου είπε πως λίγο πριν πεθάνει θα πάρει το πιο αγαπημένο της πρόσωπο (την κόρη της δηλαδή) και θα την αποχαιρετήσει εκεί. « Μα πως θα

βρεις το κουράγιο να πεις τέτοιο πράγμα; » τη ρώτησα. « Εμ, δεν ξέρω αλλά το χρωστάμε στους ανθρώπους που αγαπάμε να πούμε αντίο » μου απάντησε. Τότε της αποκρίθηκα «Κατ' αρχήν πως θα ξέρεις ότι θα πεθάνεις;». Δεν μου απάντησε. Χτύπησε στην πόρτα μου όμως πριν δύο μήνες και μου είπε: « Πριν 20 χρόνια με ρώτησες πως θα καταλάβω ότι πεθαίνω. Τότε δεν ήξερα τι να σου πω, τώρα όμως ξέρω! Διάβασα ένα βιογραφικό σημείωμα για κάποιον. Κάποιον σπουδαίο. Εκεί έλεγε πως όταν πέθανε το κατάλαβε. Το κατάλαβε, επειδή δεν μπορούσε να ακούσει απολύτως τίποτα. Άκουγε τους ανθρώπους αλλά δεν άκουγε την μελωδία του ανέμου, το κλάμα των δέντρων, την γκρίνια των πουλιών. Και εμείς έτσι θα το καταλάβουμε»

Κοίταξα την εγγονή μου με δάκρυα που πλέον κυλούσαν, επειδή δεν μπορούσα άλλο να κρατηθώ. «Όταν ήμουν στην ηλικία σου, καθόμουν στη θάλασσα. Άκουγα τα πάντα. Τα άκουγα όλα, επειδή δεν φοβόμουν τίποτα. Έτσι είσαι και εσύ. Σαν εμένα. Δεν φοβάσαι τίποτα» της είπα. Εκείνη με κοιτούσε με μεγάλη περιέργεια. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι εννοώ. Έπειτα συνέχισα «Γι' αυτό λοιπόν είναι αδύνατον να μην ακούς απολύτως τίποτα. Απολύτως τίποτα θα ακούσεις όταν έρθει η σειρά σου να φύγεις κοντά από τους ανθρώπους που αγαπάς». Με ρώτησε «Εσύ γιαγιά ακόμα δεν φοβάσαι; Τα ακούς ακόμα όλα;» Με όσα δάκρυα ξεχείλιζαν από τα μάτια μου ολοκλήρωσα τις σκέψεις μου λέγοντας : «Μεγαλώνοντας ο άνθρωπος αρχίζει να φοβάται, γιατί το σώμα του γερνάει. Πριν λίγες μέρες άκουσα κάτι που με ανησύχησε. Το άκουσα πριν και το ακούω και τώρα που μιλάμε. Αυτό που ακούω είναι: ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΙΠΟΤΑ»

Αυτά έγραψε η πολυαγαπημένη μου γιαγιά για την συνάντησή μας. Για την τελευταία μας συνάντηση... Στη θάλασσα...



Παύλος Σάμιος, Στη θάλασσα.....

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Χαζηράκης Αναστάσιος
2^ο Πειραματικό ΓΕΛ Θεσσαλονίκης

«Στη θάλασσα..»

Μόλις είχαμε τελειώσει να γράφουμε άλλο ένα μάθημα στις εξετάσεις. Ήμασταν μια μέρα πιο κοντά στο τέλος. Στο τέλος των εξετάσεων. Στην αρχή της πραγματικής διασκέδασης. Δεν είχαν μείνει πολλά μαθήματα ευτυχώς. Αύριο όμως δίνουμε άλγεβρα. Όλοι ξέρουμε τι σημαίνει αυτό. Πως την κάτσαμε κανονικότατα. Πρέπει να γυρίσεις πίσω και να κάθεσαι να λύνεις βαρετές ασκήσεις όλη μέρα για να αποκτήσεις αυτή τη προσωρινή ψευδαίσθηση πως ξαφνικά ξες και λύνεις ασκήσεις! Και μετά να πας εκεί και να δεις πως τα θέματα που έχει είναι τα μόνα που δεν προσπάθησες να κάνεις γιατί είπες στον εαυτό σου «έλα μωρέ, πόσες είναι οι πιθανότητες να πέσουν αυτά;». Και φυσικά και δεν θα είναι καμία έτσι απλή, "φλύρική", ανίσωση. Όχι φυσικά! Σωστά παλούκια θα σου βάλουν! Είναι λες και ο όλος σκοπός των εξετάσεων είναι να σου

τρίψουν στη μούρη τι στουρνάρι και σκουπίδι που είσαι! Τα σκεφτόμουν όλα αυτά καθώς κατέβαινα τις σκάλες του σχολείου. Και ετοιμαζόμουν να πάω σπίτι να συνεχίσω αυτό το μάταιο σκοπό. Και τότε βλέπω μια παρέα από την τάξη μου να ετοιμάζονται να πάνε στη θάλασσα. Δεν το περίμενα όντως να το κάνουνε να είμαι ειλικρινής. Εννοώ ναι με είχαν πει να πάω και είχα μαζί μου το μαγιό μου, αλλά δεν περίμενα όντως να πάνε. Με βάση το τι γράφουμε αύριο φυσικά. Και εκεί που πάω προς τη στάση, ξαφνικά νιώθω κάποιου να μου πιάνει τον ώμο. Γυρνάω και βλέπω τη Μαρία. Και εκεί, με αυτό το αθώο της βλέμμα όπως πάντα με ρωτάει: «Αλήθεια τελικά θα έρθεις;» Δεν είμαι σίγουρος τι μ έπιασε εκείνη τη στιγμή αλλά αμέσως δέχτηκα. Δεν ξέρω γιατί ειλικρινά.

Με τη Μαρία δεν κάναμε ποτέ ιδιαίτερη παρέα. Φυσικά ναι μιλούσαμε κατά καιρούς έτσι λίγο, αλλά ποτέ έτσι να το πω σε μαζική κλίμακα. Είχε τη παρέα της και εγώ τη δική μου. Είμαι και εγώ λίγο αντικοινωνικούλης... Αλλά τώρα τι με είχε πιάσει; Πώς μου είχε αλλάξει ξαφνικά την γνώμη; Ήταν η φωνή της; Ο τρόπος που το είπε; Η στάση του σώματος; Τι;! Δεν ήξερα και κόντευα να τρελαθώ. Μα να μην μπορώ να ελέγξω το ίδιο μου το μυαλό; Πώς είχα δεχθεί να πάω θάλασσα με μία παρέα; Δεν ήξερα καν που θα πηγαίναμε. Μετά έμαθα μέσα σε λεωφορείο σε μία αποτυχημένη απόπειρα να ανοίξω συζήτηση. Σε όλη τη διαδρομή αυτό απορούσα μόνος σε μία γωνία. «Τι κάνω εγώ εδώ; Αυτοί είναι ήδη μια παρέα. Πού κολλάω εγώ;» Σχεδόν σε όλη τη διαδρομή τουλάχιστον. Ήρθε και μου μίλησε αυτή. Με είδε μόνο λέει και ένωσε άσχημα. Μόνο αυτή με σκέφτηκε. Μέχρι εκεί έφτανε η γλυκύτητα της... Τελικά πήγαμε σε μία παραλία στην Περαία. Νομίζω ήμασταν για να είμαι ακριβής στους Νέους Επιβάτες. Δεν είμαι σίγουρος. Πάντως είχαμε πάει και είχαμε κάτσει δίπλα σε ένα ναυαγοσωστικό πύργο. Το θυμάμαι γιατί είχε σχετικά λιγότερο κόσμο από τα άλλα μέρη εκεί γύρω. Ήταν καταμεσήμερο οπότε άρχισαν όλοι οι υπόλοιποι να τρέχουν μέσα στην παραλία λες και τους κυνηγούσε κάτι. Ούτε καν που έστρωσαν λίγο έτσι τις πετσέτες. Απλώς πέταξαν τις τσάντες και έτρεξαν μέσα σαν να μην υπήρχε αύριο. Μόνο εγώ έμεινα έξω. Ντρεπόμουν να μπω κλασικά. Και δεν τους ήξερα.., και είχα ορισμένα σπυράκια, είχα και μερικά παραπανίσια κιλάκια.., γενικά τώρα που τα γράφω δεν ξέρω τι σκεφτόμουν. Ήμουν λίγο χαζούλης μικρός. Πάντως πρέπει να ήμουν έξω για αρκετή ώρα. Μέχρι που ήρθε πάλι αυτή γιατί με λυπήθηκε για να με πείσει να μπω. Μπήκα λοιπόν με τα χίλια παρακάλια μέσα και αντί να πάω μαζί τους, άρχισα να κολυμπάω προς τα βαθιά. Δεν ξέρω πάντα μου άρεζε το βαθύ μπλε, το σημείο στη θάλασσα που όσο καθαρή και αν είναι, όσο μεγάλη ανάσα και αν πάρεις, δεν μπορείς να διακρίνεις ή να φτάσεις το έδαφος. Και ναι μπορείτε να το πείτε, ήμουν ΤΟΣΟ χαζός.

Είχε έρθει το πιο όμορφο πλάσμα του κόσμου και μου μίλησε, και εγώ την αγνοούσα. Κάτι πήγαινε λάθος με εμένα σίγουρα Από εκεί λοιπόν μπορούσα να τους δω να παίζουνε και να κάνουν βλακείες. Τους άκουγα να γελάνε τόσο που πρέπει να τους άκουγε όλη η παραλία. Δεν ξέρω αλλά αυτό το συναίσθημα με γέμιζε πολύ. Να βλέπω τους άλλους χαρούμενους. Να τη βλέπω χαρούμενη..

Κατά το ηλιοβασίλεμα μόνο βγήκαμε. Πήγαν οι άλλοι κάτω από τον πύργο να φάνε. Ο Γιώργος είχε φέρει την κιθάρα του και άρχισε να παίζει. Όλοι φυσικά μαζεύτηκαν γύρω του. Νομίζω προσπαθούσε να ρίξει μία κιόλας.. Και εγώ κλασικά πήγα και κάθισα μόνος πάνω στον πύργο. Είχε πιο ωραία θέα ομολογουμένως εκεί πάνω. Δεν ξέρω γιατί ήθελα να μένω τόσο πολύ μόνος, αλλά φαίνεται να το απολάμβανα τότε. Πέντε λεπτά μετά περίπου ήρθε και η Μαρία πάνω και κάθισε δίπλα μου. Μου είχε φέρει ένα τoστ να φάω γιατί σκέφτηκε πως θα πεινούσα μετά από τόσο κούμπι. Και εκεί πάνω, οι δύο μας, τρώγοντας και μιλώντας, κάτω από το κόκκινο φως και με τη συνοδεία της μουσικής, ξεκίνησαν όλα. Εκεί ήταν η αρχή. Εκεί ξεκίνησα πραγματικά να ζω. Σε αυτό το τυχαίο μπάνιο. Από αυτή την πρόσκληση πυροδοτήθηκε αυτό το σενάριο επιλογών που έφτασε να είναι η ζωή μου.. Τελικά, είναι πολύ περίεργη η ζωή. Πώς από κάτι τόσο ασήμαντο στην αρχή έφτασα εδώ που είμαι μαζί της.



Νικόλαος Λύτρας, Τήνος

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ταμπού Χριστίνα

Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

«Στη Θάλασσα»

Ονειρευόταν... έβλεπε την οικογένεια του να διασκεδάζει στον κήπο. Τη μικρή του αδελφή να κόβει λουλούδια, τον μεγάλο του αδελφό να βοηθάει τον μπαμπά να φτιάξουν την κούνια και την μαμά... την μαμά την έβλεπε να διαβάζει το αγαπημένο της βιβλίο. Πάντα με εκείνο το χαμόγελο στα χείλη της, που χωρίς λόγο ήθελες να χαμογελάσεις και εσύ. Και όλο αυτό, συνοδεύονταν με την γλυκιά μουσική που έπαιζε ο ίδιος με τα βιολί του. Ώσπου, αυτή η μουσική, καλύφτηκε από έναν δυνατό ήχο. Μέσα από την μουσική μπόρεσε να θυμηθεί σχεδόν όλες τις στιγμές που είχε περάσει με την οικογένεια του. Όλες τις χαρές που είχε μοιραστεί, όλους τους καυγάδες μεταξύ αυτού και του πατέρα του, αλλά και όλες τις στιγμές αγάπης και τρυφερότητας που έδειξαν οι γονείς του προς αυτόν.

Μέχρι που το βιολί σταμάτησε να παίζει, οι αναμνήσεις σταμάτησαν να προβάλλονται πίσω από τα κλειστά βλέφαρα του αγοριού. Και όλα καλύφθηκαν από φωνές. Πολλές φωνές. Και τότε άκουσε την μαμά του να τον φωνάζει, να τον ταρακουνάει. «Ξύπνα, ξύπνα γιε μου». Και τότε ξύπνησε...

Αυτό που αντίκρισε δεν ήταν η οικογένεια του στον κήπο, δεν ήταν η αδελφή του να κόβει λουλούδια, ούτε ο μεγάλος του αδερφός να φτιάχνει με τον μπαμπά του την κούνια και η μαμά του να διαβάζει το αγαπημένο της βιβλίο. Αυτό που είδε ήταν απλά μαύρος καπνός από βόμβες που έπεφταν και η γη τρανταζόταν. Παντού μαύρος καπνός και η μαμά του να ουρλιάζει προσπαθώντας να τον σηκώσει από το κρεβάτι... Ο μπαμπάς του στο βάθος να ετοιμάζει βαλίτσες, να παίρνει ότι βρίσκει μπροστά του τόσο γρήγορα που ίσα-ίσα μπορούσε να τον δει. Τα αδέρφια του να κλαίνε.

«Μαμά τι έγινε;» ρώτησε.

«Γρήγορα παιδί μου... πρέπει να προλάβουμε το καράβι»

«Να προλάβουμε το καράβι; Μα γιατί μαμά;»

Και τότε τον άρπαξε από το χέρι και έτρεξαν έξω από το σπίτι, έξω από το μέρος που είχαν δημιουργηθεί όλες οι αναμνήσεις τους. Βγήκαν στον δρόμο, τότε ήταν που κατάλαβε τι γινόταν. Από μακριά άκουγαν το καράβι. Ήταν η μόνη τους έξοδος μέσα στις φωνές και τον μαύρο χαμό που τους περιτριγύριζαν. Με μόνη ελπίδα τους την θάλασσα άρχισαν να τρέχουν ανάμεσα στον κόσμο. Μπροστά η μητέρα του καθοδηγώντας τον και από πίσω ο πατέρας του έχοντας στην αγκαλιά του την μικρή του αδελφή. Όμως δεν έβλεπε πουθενά τον μεγάλο του αδερφό και τότε κατάλαβε. Ήταν το πρώτο του δάκρυ εδώ και μήνες. Παρόλα αυτά, η μητέρα του ακόμη τον τραβούσε από το χέρι.

Κάποια στιγμή επιτέλους έφτασαν και αντίκρισαν το λιμάνι. Εκεί, το πλήθος ανθρώπων ήταν τεράστιο. Ο κόσμος έτρεχε πανικόβλητος δεξιά και αριστερά. Στα πρόσωπα τους χαραγμένη η θλίψη, η αγωνία και ο τρόμος.

«Τα γυναικόπαιδα ας περάσουν πρώτα» φώναζε το πλήρωμα και αμέσως όλοι άρχισαν να σπρώχνουν για να φτάσουν στην ράμπα. Όμως αυτοί δεν προχώρησαν. Η μαμά γύρισε και κοίταξε τον μπαμπά ταραγμένη. Το αγόρι μπορούσε να καταλάβει την θλίψη στα μάτια της. Αγκάλιασαν τον μπαμπά και άρχισαν να πηγαίνουν προς την ράμπα. Πάλευαν μανιωδώς για να φτάσουν εκεί καθώς όλοι έπεφταν πάνω τους, ώσπου κάποια στιγμή πλησίασαν και ανέβηκαν με την βοήθεια του πληρώματος.

Αμέσως πήγαν προς την πλώρη και κοίταξαν το πλήθος κάτω στο λιμάνι. Το αγόρι αναζήτησε τον πατέρα αλλά δεν μπορούσε να τον βρει πουθενά. Αναρωτήθηκε τι θα έκανε εκείνη την στιγμή. Έβλεπε τον πανικό που επικρατούσε και στην αποβάθρα αλλά και στο κατάστρωμα μέχρι που το καράβι άρχισε να κινείται.

Άφηνε την αποβάθρα με προορισμό την θάλασσα, εκεί όπου θα μπορούσαν να λυτρωθούν από την καταστροφή. Εκείνη τη στιγμή η θάλασσα ήταν η μόνη τους έξοδος... Η μόνη τους ελπίδα... Στη θάλασσα λοιπόν...

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Παπαδημητρίου Λουκάς
Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη

«Στη θάλασσα..»

«Υπάρχει κάτι υπνωτικό στον τρόπο που κινούνται τα κύματα, δεν συμφωνείς;», είπε η Κλερ, ξυπνώντας τον Μάρκουσ από τον λήθαργο του. Είχε συνηθίσει να τον βλέπει να χάνεται στις σκέψεις του, σε όνειρα τα οποία ούτε ο ίδιος δεν κατανοούσε πλήρως. Περισσότερο από εραστής, ήταν μούσα και καλλιτέχνης, γνώριζαν τους ρόλους τους. Εκείνη τη στιγμή, στέκονταν στην πρύμνη του πλοίου, ατενίζοντας τα παράξενα χρώματα που έπαιρνε η θάλασσα τις στιγμές πριν από τη δύση του ηλίου. Τα εισιτήρια τους τα είχαν αγοράσει με τις τελευταίες τους οικονομίες, αλλά δεν αμφέβαλλαν ποτέ για την επιλογή τους. Ξανά, ήταν καλλιτέχνης και μούσα, και η Αμερική τους είχε αποδείξει πολλές φορές ότι δεν ήταν ο κατάλληλος τόπος για ανθρώπους όπως αυτοί. Το μέλλον τους ήταν αβέβαιο, αλλά προτιμούσαν το αβέβαιο από το στατικό.

«Σκεφτόμουν, Κλερ, ότι αν δεν ζωγράφιζα, αν σε γνώριζα τώρα, στο πλοίο, θα σε ερωτεύομουν εξίσου πολύ με τότε.», ήταν η σειρά του να διακόψει τη σιωπή, και η Κλερ του απάντησε με ένα πλατύ, τρυφερό χαμόγελο. Της θύμιζε τον λόγο που τον αγαπούσε. Ήταν ταυτόχρονα ένας ώριμος καλλιτέχνης που εκτιμούσε, και ένας νεαρός, γεμάτος με διάθεση για ζωή. Του έπιασε το χέρι, και επέστρεψαν στην καμπίνα τους. Ο Μάρκουσ και η Κλερ κάθισαν στο κρεβάτι τους, και άρχισαν να λένε φωναχτά τα όνειρα τους για την Ευρώπη. Σπίτια, μουσεία, εκθέσεις. Ήταν στα μισά της φράσης του Μάρκουσ, που ήλπιζε για ποτά, καθώς είχαν απαγορευτεί στην Αμερική, όταν χτύπησε η πόρτα τους. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άνοιξε την πόρτα, για να αντικρίσει έναν ψηλό άνδρα με πλούσια λευκά γένια, και πράσινα μάτια.

«Πρέπει να σου μιλήσω, Μάρκουσ.»

«Δεν νομίζω ότι γνωρίζομαστε. Ποιος είστε;»

«Ένας από μηχανής θεός. Συγγνώμη, κακό αστείο.»

«Δεν καταλαβαίνω τι λέτε.»

«Δεν χρειάζεται. Απλά άσε με να μπω.»

Υπήρχε μια ιδιαίτερη αύρα γύρω από τον άνδρα, από την φωνή του, βαθιά αλλά καθαρή, μέχρι το βλέμμα του, γεμάτο αυτοπεποίθηση αλλά με ίχνη αυτοσαρκασμού. Δεν έπαιρνε τη δουλειά του απόλυτα στα σοβαρά, αλλά θα ήταν ανόητο να έκανα το ίδιο και οι άλλοι. Ανίκανος να

αντισταθεί, ο Μάρκος άφησε τον άνδρα να μπει στην καμπίνα. Η Κλερ σηκώθηκε όρθια, αλλά πριν προλάβει να ρωτήσει και αυτή για την ταυτότητα του άνδρα, τυλίχτηκε στην ουρά του και κάθισε ξανά. Ο Μάρκος κάθισε δίπλα της, και ο άνδρας απέναντί τους.

«Αυτό που θα πω θα σας φανεί απότομο και κάπως σουρεαλιστικό, οπότε μπορείτε να πάρετε μια στιγμή για να προετοιμαστείτε. Είστε έτοιμοι; Εντάξει. Δεν είστε αληθινοί άνθρωποι. Είστε ιδέες, οι πρωταγωνιστές μιας ιστορίας, και ούτε καν μιας ιδιαίτερα καλογραμμένης. Αυτός είναι ο λόγος που είστε Αμερικανοί, αλλά μιλάτε ελληνικά. Είναι ο λόγος που γνωρίζετε για χρόνια, αλλά έχετε αναμνήσεις λεπτών. Τόσο υπάρχουν.»

Ο Μάρκος και η Κλερ κοιτάχτηκαν για μια στιγμή, και μετά έστρεψαν τα βλέμματα τους, σαν να ήταν συγχρονισμένα, στον άνδρα. Ήταν μια ανατροπή της τρίτης πράξης τόσο σοκαριστική και ισοπεδωτική για τον κόσμο τους που, λοιπόν, δεν την αντιλαμβάνονταν αρκετά καλά ώστε να μπορεί να τους επηρεάσει. Ο άνδρας προσπάθησε να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα, μιλώντας τους για τον ρόλο του σαν αφηγητή, αυτόν που διαλέγει τις ιστορίες που αξίζει να ειπωθούν. Δεν έκανε χιούμορ χωρίς λόγο, βέβαια. Είχε τελειώσει με το σοκαριστικό κομμάτι, και τώρα ξεκινούσε το μακάβριο. « Οι ιστορίες πρέπει να έχουν ένα νόημα, βλέπετε. Κάτι να πουν. Αν δεν υπάρχει κάτι ή αν απλά δεν είναι αρκετά δυνατό, ο συγγραφέας απλά θα τις ξεχάσει, και προχωρήσει στην επόμενη ιδέα. Αυτό που με προβληματίζει είναι ότι δεν είμαι βέβαιος αν υπάρχει κάτι στη δική σας.»

« Αγαπώ τον άνδρα μου, δεν είναι αυτό αρκετό;», φώναξε η Κλερ, με τη σύγχυση και την οργή της να έχουν ξεπεράσει την αύρα του αφηγητή. Εκείνος συνοφρύωσε, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα για μια κομψή κατάληξη.

«Όλοι ερωτεύονται, Κλερ. Τι κάνετε εσείς ξεχωριστά; Δεν βλέπω καμία αποδόμηση, κανένα μεγάλο σχόλιο. Ξέρετε πόσες ιστορίες περιστρέφονται γύρω από την θάλασσα; Υπάρχουν εκατοντάδες βιβλία για το προσφυγικό και τα δύσκολα ταξίδια αυτών των ανθρώπων. Υπάρχει εκείνη η ταινία για τον Τιτανικό που σάρωσε τα βραβεία, και δεν θέλω καν να μιλήσω για όλες τις καταστάσεις που πέρασε ο Οδυσσέας.»

Ο αφηγητής τους ρώτησε για ακόμα μια φορά τι πίστευαν ότι είναι ,ξεχωριστά ,σχετικά με την ιστορία τους, με πιο χαμηλή φωνή, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι ξεπερνούσε τα όρια. Το ζευγάρι είχε μόλις μάθει ότι δεν υπήρχε ουσιαστικά, και αντιμετώπιζε όχι τον θάνατο, αλλά την ανυπαρξία. Δεν μπορούσε να είναι επιθετικός μαζί τους.

«Δεν ξέρω αν πιστεύω όσα λες, ούτε αν θέλω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι είμαι εδώ, τώρα, και αγαπώ την γυναίκα μου.»

Ο αφηγητής συνοφρύωσε ξανά, απολογήθηκε για την αναστάτωση και σηκώθηκε όρθιος. Το ζευγάρι φώναζε ενώ εκείνος έβγαινε από την καμπίνα, απαιτώντας μια απάντηση για το τι θα συνέβαινε. Ο αφηγητής περπάτησε με αργά βήματα μέχρι την πρύμνη του πλοίου. Πιάστηκε από τα κάγκελα και έμεινε να παρατηρεί την σελήνη στον ουρανό και τα απόκοσμα χρώματα που έπαιρναν τα κύματα στο σκοτάδι της νύχτας. Υπήρχε κάτι υπνωτικό στον τρόπο που κινούνταν. Χαμογέλασε.



Σπύρος Βασιλείου, Το χρώμα που έπαφνε η θάλασσα πέρυσι το καλοκαίρι

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ευθυμιάδης Αναστάσιος

2ο Πειραματικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

Κάποτε, στη Θεσσαλονίκη ζούσε μία οικογένεια. Ήταν μια απλή οικογένεια που αποτελούνταν από δύο γονείς και τρία παιδιά. Ο μεγαλύτερος από τα παιδιά ονομαζόταν Κώστας. Ο Κώστας ήταν μαθητής της τρίτης τάξης του Λυκείου, οπότε όπως μπορείτε να συμπεράνετε διάβαζε πολύ για να καταφέρει να περάσει στη σχολή που ήθελε. Αυτή ήταν η σχολή επιστημών της Θάλασσας. Την αγαπούσε τη Θάλασσα! Ήθελε να περνά την κάθε του μέρα, κοντά της. Αν μπορούσε θα γινόταν ναυτικός, όμως αποφάσισε να το αποφύγει καθώς ήθελε μια κανονική ζωή με την οικογένεια του, κι όχι μακριά από αυτήν.

Η αγάπη του Κώστα για τη Θάλασσα δεν ήταν τυχαία. Όλα ξεκίνησαν ένα μεσημέρι του Ιουλίου, όταν ήταν ακόμη στην ηλικία των έξι ετών. Οι γονείς του είχαν αποφασίσει να πάνε διακοπές σε ένα νησί. Την Χίο. Όλα ήταν καλά μέχρι να μπουν στο καράβι. Η Θάλασσα ήταν γαλήνια και το ταξίδι πολύ ήρεμο. Ξαφνικά, ο καιρός αγρίεψε, η Θάλασσα φουρτούνιασε και το καράβι άρχισε να κουνιέται σαν να μην είχε μάζα, σαν πούπουλο πάνω στα κύματα. Οι επιβάτες τρομαγμένοι άρχισαν να τρέχουν από εδώ κι από εκεί, να ψάχνουν τα πράγματα τους και τις οικογένειές τους. Ο Κώστας χάθηκε. Δεν μπορούσε να βρει τους γονείς του, αφού πριν ξεσπάσει η κακοκαιρία, είχε ανέβει στο κατάστρωμα, για να αγναντέψει το απέραντο μπλε. Πανικοβλήθηκε! Ποτέ του δεν είχε τρομάξει τόσο. Το καράβι κουνιόταν όλο και περισσότερο στον ρυθμό που του επέβαλαν τα κύματα να ακολουθεί. Είδε μια κυρία με στολή που έδειχνε ότι είναι μέλος του πληρώματος. Την πλησίασε. Εκείνη, αφού τον ρώτησε τι έχει τον έπιασε από το χέρι και τον οδήγησε σε μία καμπίνα. Του φόρεσε ένα σωσίβιο, και του είπε να περιμένει μέχρι να βρεθούν οι γονείς του και τα αδέρφια του.

Όση ώρα περίμενε ο Κώστας, έβλεπε από το παράθυρο, και μελετούσε την κατάσταση που επικρατούσε έξω από την καμπίνα. Παρατηρούσε τις κινήσεις των ναυτικών, οι οποίοι είτε εξέταζαν την καταλληλότητα των σωσίβιων λέμβων, είτε πάσχιζαν να καθουχάσουν τον κόσμο. Σκέφτηκε! Τι θα γινόταν αν δεν είχε τους γονείς του; Τι θα έκανε αν το καράβι άρχιζε να βυθίζεται; Εκείνη την στιγμή ακούστηκε η φωνή του καπετάνιου: «Την προσοχή σας παρακαλώ, σας μιλάει ο καπετάνιος του πλοίου! Βρισκόμαστε στην δυσάρεστη θέση να σας ανακοινώσουμε ότι το πλοίο έχει υποστεί βλάβη στον κινητήρα. Θα σας παρακαλούσαμε να μείνετε ψύχραιμοι, μέχρι να σας ειδοποιήσουμε!» Έπειτα σιωπή! Μετά από πέντε λεπτά η ίδια φωνή ξανακούστηκε. «Παρακαλούμε τους επιβάτες να μετακινηθούν με απόλυτη τάξη στα πλάγια του πλοίου, ώστε να επιβιβαστούν στις σωσίβιες λέμβους.» Ο Κώστας δεν ήξερε τι να κάνει. Ήθελε να βρει την οικογένεια του και μαζί να σωθούν. Εκείνη η κυρία του είχε πει να περιμένει. Τι έπρεπε να κάνει; Αυτή η απορία στριφογύριζε στο μυαλό του μέχρι τη στιγμή που άκουσε την πόρτα να χτυπά. Φοβήθηκε! Φαντάστηκε την κυρία να μπαίνει και να του λέει πως δεν βρήκε τους γονείς του. Διστακτικά ρώτησε «Ποιός είναι;» Δεν πήρε απάντηση. Ύστερα με πιο πολύ θάρρος «Ποιος είναι;» Η φωνή που ακούστηκε του φάνηκε γνώριμη. Το πρόσωπο του έλαμψε και έτρεξε να ανοίξει. Ήταν η μητέρα του. Ένα μεγάλο βάρος έφυγε από πάνω του.

Μαζί με την οικογένεια του πλέον, έτρεξαν προς τις λέμβους. Επιβιβάστηκαν. Ο κύριος που χειρίζονταν την μηχανή, τους καθούχασε και μέσα σε μισή ώρα είχαν φτάσει στην Χίο. Εκεί, μόλις πάτησαν στη στεριά, κατευθύνθηκαν στο σημείο που είχαν συγκεντρωθεί και τα άλλα θύματα του δυστυχήματος. Ήταν ένας χώρος, με πολλές καρέκλες και μερικές τηλεοράσεις. Στο κανάλι που βρισκόταν οι τηλεοράσεις έδειχνε έκτακτο δελτίο ειδήσεων. «Τρεις νεκροί και πενήντα οκτώ τραυματίες, ο απολογισμός του δυστυχήματος του πλοίου «Το όμορφο Αιγαίο», άγνωστα τα αίτια της βλάβης». Η φωνή του παρουσιαστή αντηχούσε από την μία άκρη στην άλλη. Ο Κώστας ρώτησε τους γονείς του ποιος άγιος ήταν ο προστάτης των ναυτικών και της θάλασσας, «Ο άγιος Νικόλαος» απάντησε η μητέρα του.

Πίσω στο παρόν, Κυριακή πρωί, ο Κώστας παρακολουθεί την Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου στην Καλαμαριά. Θεωρεί ότι ο

άγιος προστάτευσε αυτόν και την οικογένεια του και από τη μέρα του δυστυχήματος τον ευλαβείται ιδιαίτερα. Οι γονείς του θαυμάζουν τον Κώστα για την στάση του αυτή, και πιστεύουν ότι το καλύτερο γι αυτόν είναι να ασχοληθεί με τις επιστήμες της θάλασσας, αφού αυτό αγαπά.



Ιωάννης Αλταμούρας, Λιμάνι

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Καλαϊτζίδου Χριστίνα

1ο Λύκειο Πανοράματος

«Η Μαύρη Θάλασσα»

«Γρήγορα Περσεφόνη, γρήγορα», ακούστηκε μια φωνή από τα αριστερά. Δυστυχώς όμως ήταν πολύ αργά. Το μικρό γλαρόνι που μόλις είχε βγει από την φωλιά του για να μάθει να πετάει, έπεσε μέσα σε μία θάλασσα, δίπλα σε ένα λιμάνι. Προσπάθησε να φύγει αλλά είχε κολλήσει. Είχε γίνει παλαιότερα ένα ναυάγιο σε εκείνο το μέρος και εκείνο το κομμάτι της θάλασσας είχε γεμίσει με πετρέλαιο και πίσσα. Το γλαρόνι πάλεψε για να βγει έξω αλλά το κακόμοιρο δεν είχε τόση δύναμη τόσο μικρό που ήταν. Έκανε ότι μπορούσε για να βγει από την πίσσα. Τα κατάφερε και πήγε μέχρι την άλλη πλευρά κολυμπώντας. Όμως δεν είχε την δύναμη να πετάξει γιατί τα φτερά του ήταν κολλημένα. Πεινούσε, διψούσε και ένιωθε μόνο του. Λίγο πριν πεθάνει άκουσε κάτι θορύβους μέσα από το νερό. Κάτι, σαν ζώο της θάλασσας, προσπαθούσε να το μετακινήσει. Το γλαρόνι είδε μία ουρά, και αργότερα ένα πτερύγιο. Νόμιζε πως ήταν καρχαρίας, ή καμία φάλαινα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Να φωνάζει, να προσπαθήσει να κουνήσει τα πόδια του ή απλά να περιμένει την κακή ώρα; Μετά από αρκετή ώρα εμφανίστηκε ένα δελφίνι. Ετοιμοθάνατο το μικρό γλαράκι, κοίταξε το δελφίνι, ζητώντας του βοήθεια. Ξαφνικά κατάλαβε ότι είχε φτάσει στην στεριά. Καβούρια, αστερίες, γατάκια και ότι άλλα πουλάκια βρέθηκαν προσπάθησαν να το βοηθήσουν φέρνοντας του, καθαρό νερό, τροφή, στέγη και την παρέα που επιθυμούσε να έχει.

Πέρασε ο καιρός και το γλαρόνι μεγάλωσε, ομόρφυνε και τέλος, είχε μια γλυκιά οικογένεια. Μεγάλωσε εκεί, στο μικρό νησάκι που το έβγαλε το ευγενικό δελφίνι. Πολλά ακόμα θύματα είχαν πέσει στην πίσσα. Εκείνη τα φρόντιζε, τα έκανε καλά, θεραπευοντάς τα και τα άφηνε ελεύθερα. Το τοπίο ήταν πανέμορφο. Δέντρα, κάμποι, μυρωδιές, όμορφα λουλούδια,

χρώματα και νερό, πολύ νερό. Η θάλασσα γαλάζια και καθαρή, το ποτάμι που στο τέλος σχημάτιζε δέλτα και απλωνόταν στο χώρο. Οι αποχρώσεις του μπλε, του πράσινου, που γινόταν ένα. Η αίσθηση του αέρα και το άκουσμα των πουλιών που τιτίβισαν, την μέρα. Αλλά και τη νύχτα που οι βάτραχοι πηδούσαν από νουφαράκι σε νουφαράκι, από βράχο σε βράχο οι κουκουβάγιες με εκείνα τα μεγάλα μάτια τους. Τόσα ανέκδοτα δεν είχα ξανακούσει. Εγώ με την Περσεφόνη ήμασταν κολλητές από παιδιά. Εγώ την βοήθησα να φτάσει μέχρι εδώ. Ήμουν εκεί στις δύσκολες στιγμές της και μου άρεσε σαν χαρακτήρας. Η αίσθηση χιούμορ που είχε ήταν εκπληκτική και η αγάπη που έδειχνε στους γύρω της, ήταν τεράστια και φανταστική.

Τα χρόνια πέρασαν και η Περσεφόνη είχε κάποια προβλήματα υγείας επειδή ως μικρό γλαρόνι, είχε καταπιεί αρκετό πετρέλαιο και αυτό δυστυχώς την πλήγωσε. Την θάλασσα την ονομάσαμε «Μαύρη Θάλασσα» γιατί λίγο καιρό αργότερα έγιναν κι άλλα ατυχήματα και χωρίς την Περσεφόνη αυτά τα ζώακια δεν σώθηκαν. Εμένα, με βρήκε ένας άνθρωπος, με μία βάρκα και με πήρε στο σπίτι του, να με φροντίσει. Στοργικός, ευγενικός, καλόκαρδος, δεν λέω, μα δεν είμαι εγώ για το σπίτι. Η ζωή μου θέλω να τελειώσει, στην Μαύρη Θάλασσα, ακριβώς εκεί που άρχισε. Όταν έγινα καλά, ο άνθρωπος με έδωσε σε άλλα μέρη και ταξίδεψα από κουτί σε κουτί, από κιβώτιο σε κιβώτιο, χωρίς τελειωμό. Έγινα παιχνίδι για μικρά παιδιά σε ζωολογικούς κήπους, κούκλα βιτρίνας πίσω από ένα τζάμι. Κανένας δεν έβλεπε ότι ήμουν στενοχωρημένη, κανένας δεν με αναγνώριζε με το όνομα μου, συνέχεια άλλαζα ονόματα. Όμως μια μέρα αποφάσισα να φύγω. Να πάω πίσω. Στους φίλους μου, στην οικογένεια μου. Πίσω, στην θάλασσα, στο γαλαζοπράσινο χρώμα του τοπίου. Πίσω. Πίσω στο σπίτι μου.

Την επόμενη μέρα, το έκανα. Πέταξα και έφυγα. Χωρίς να με νοιάζει τίποτα. Το έσκασα επιτέλους, χωρίς καν να γυρίσω να κοιτάξω πίσω. Πετούσα μέρες, εβδομάδες, μήνες. Έχασα το μέτρημα. Ρωτούσα. Κανένας δεν ήξερε. Πεινούσα μα έπρεπε να επιστρέψω. Έβλεπα θάλασσες, μα δεν ήταν σαν την δικιά μου. Έβλεπα φοίνικες, μα όχι την φωλιά μου. Έβλεπα ζώα, μα δεν ήταν οι φίλοι μου. Ήμουν δυστυχισμένη. Πώς θα γυρνούσα πίσω;; Πώς;; Μακάρι να ήξερα.

Ο κόπος μου δεν πήγε χαμένος. Τελικά βρήκα το μαύρο κομμάτι της θάλασσας που έψαχνα. Το κομμάτι πίσσας που η Περσεφόνη είχε πέσει μέσα έτοιμη να πεθάνει. Τα κατάφερα. Έπρεπε να πετάξω δύο λεπτά ακόμα για να φτάσω. Τους βλέπω, επιτέλους τους βλέπω. Προσγειώθηκα και σωριάστηκα στο πάτωμα. Δεν ήξερα τι έγινε απλά έκλεισα τα μάτια μου και ονειρεύτηκα. Πετούσα στο φώς και στο υποσυνείδητό μου, ήξερα πως ήμουν σε καλά χέρια. Ήμουν στο σπίτι μου!



Π. Ρέγκος, *Τα γλαράκια*, 1982

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Μουστάκα Ευγενία

2ο Γενικό Λύκειο Μίκρας

«Στη Θάλασσα...»

«Η Θάλασσα. Σκέφτηκα και ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο μου. Ένα ακόμα καλοκαίρι, ένα ακόμα καλοκαίρι κοντά στον παππού και την γιαγιά δίπλα στην θάλασσα και την χρυσή αμμουδιά. Κάθε χρόνο τους επισκέπτομαι στο μικρό εξοχικό τους και το καλοκαίρι περνά με την ίδια χαρά, την ίδια λαχτάρα, την ίδια παρέα, την ίδια θάλασσα. Ακόμα θυμάμαι από μικρός να φεύγω το βράδυ από το σπίτι θέλοντας να χαθώ στα κύματα της και την ηρεμία που μου πρόσφερε ο ήχος των μικρών κυμάτων που ξεβράζονται στην αμμουδιά. Αυτά σκέπτομαι και ένα γλυκό συναίσθημα κυριεύει την καρδιά μου, την ψυχή μου και το μυαλό μου ακόμα και τώρα.

Τα σχολεία πλέον είχαν τελειώσει και σαν μικρό παιδί λαχταρούσα να δω από το παράθυρο του σαλονιού το μικρό θαλασσί αμάξι του παππού μου. Ένας μήνας πέρασε και ακόμα να έρθουν και εγώ ακόμα περίμενα καθιστός δίπλα στο παράθυρο υπομονετικά. Οι γονείς μου με το που με έβλεπαν που κοιτούσα με λαχτάρα, περιμένοντας το μικρό θαλασσί αυτοκίνητο να παρκάρει έξω από το σπίτι μας, τον παππού να βγαίνει έξω με ένα χαμόγελο και τη γιαγιά με τα δώρα της και το γέλιο της να γεμίσει το σπίτι, όπως πάντα γυρνούσαν το κεφάλι τους φεύγοντας με βλέμματα σκυθρωπά, με βλέμματα απογοήτευσης και εγώ απορούσα. Οι μήνες πέρασαν, τα σχολεία σε λίγο θα ξεκινούσαν και εκείνοι ακόμα να έρθουν, πλέον είχα σταματήσει να περιμένω, το χαμόγελο είχε φύγει από το πρόσωπο μου και η λαχτάρα είχε πλέον χαθεί, το ήξερα ότι δεν θα ερχόντουσαν. Μια μέρα, καθώς γυρνούσα από το μπακάλικο με τις τσάντες από τα ψώνια της μητέρας μου, άκουσα φωνές μέσα από το σπίτι, έτσι έτρεξα, άνοιξα την μικρή καγκελόπορτα και έφτασα στην πόρτα. Ήταν μισάνοιχτη, έτσι παράτησα τα ψώνια έξω και μπήκα μέσα, η

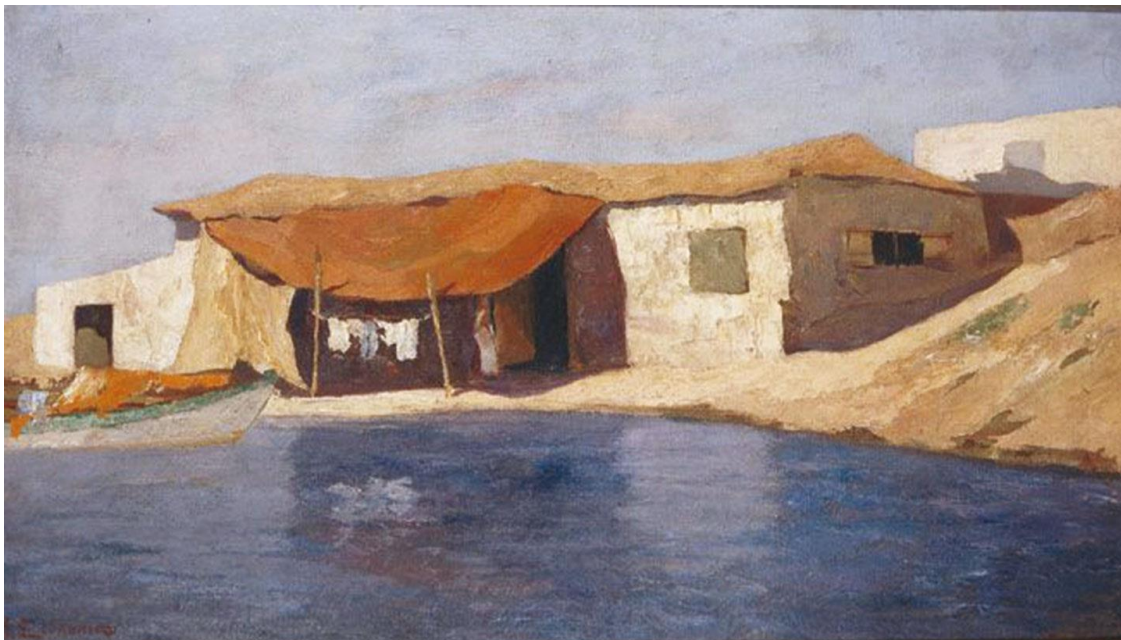
εικόνα που αντίκρισα ήταν τραγική. Η μητέρα μου στο πάτωμα να σπαράζει από το κλάμα και ο πατέρας μου αν και δάκρυα αχνοφαίνονταν στο πρόσωπο του προσπαθούσε να την ηρεμήσει. «Δεν θα ξανά έρθουν» μου φώναξε η μητέρα μου μέσα από τους λυγμούς της, «και για αυτό φταις εσύ» συνέχισε και η φωνή της έσπασε στο τέλος. Εγώ έφταιγα, για εμένα χάθηκαν, δεν θα τους ξαναδώ ποτέ. Αυτό σκέφτηκα και με δάκρυα στα μάτια έτρεξα στο δωμάτιο μου.

Η ώρα πέρασε και ησυχία απλώθηκε στο σπίτι. Τώρα ήρθε η ώρα. Πήρα την τσάντα με τα πράγματα μου και ό,τι άλλο χρειαζόμουν και σιγά σιγά κατέβηκα τα σκαλοπάτια με προορισμό μου την κουζίνα. Με γρήγορες κινήσεις άρπαξα κάτι μπουκαλάρια νερού και ό,τι άλλο μπορούσα να βρω και κατευθύνθηκα προς την εξώπορτα προσέχοντας να κάνω ησυχία και την άνοιξα. Κατέβηκα τα σκαλοπάτια της εισόδου μέχρι που άκουσα την πόρτα του σπιτιού να ανοίγει και έμεινα ακίνητος, αλλά δεν γύρισα να κοιτάξω. «Νίκο που πας;» με ρώτησε ήρεμα, «συγγνώμη που σου μίλησα έτσι, και βέβαια δεν πιστεύω ότι έφταιγες εσύ, όλα θα φτιάξουν θα δεις» μου είπε και ένα αχνό χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο της. Ήξερα ότι πονάει όσο και εγώ. «Απλά μην φύγεις και εσύ» συνέχισε, αλλά εγώ δεν γύρισα πίσω. Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Ο δρόμος για το σπίτι της γιαγιάς και του παππού ήταν τρεις ώρες με το αμάξι, οπότε επιβιβάστηκα στο πρώτο λεωφορείο που βρήκα και το ταξίδι ξεκίνησε.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού μπόρεσα και χάθηκα στις σκέψεις μου αναπολώντας το παρελθόν, τα καλοκαίρια που περνούσα μαζί τους, τα καλοκαιρινά πρωινά δίπλα στην ακροθαλασσιά με τον παππού να γελάμε κάτω από τα πεύκα που έκαναν σκιά και τις απογευματινές βόλτες στην παραλία με την γιαγιά. Πώς να τα ξεχάσει κανείς αυτά; Κάποια στιγμή άκουσα μια φωνή, η οποία με έφερ ξανά πίσω στην πραγματικότητα. «Αγόρι μου, πρέπει να κατέβεις, φτάσαμε.» Φώναξε ο οδηγός από τα μπροστινά καθίσματα και εγώ ανασηκώθηκα σαν ελατήριο παρατηρώντας ότι πλέον ήμασταν οι μόνοι στο λεωφορείο και έτρεξα προς την έξοδο. Με το που βγήκα από το λεωφορείο ξεκίνησα προς το σπίτι τους, αν και ήταν μακριά δεν υπολόγισα καθόλου την απόσταση και ξεκίνησα να περπατάω και λίγα λεπτά αργότερα η θάλασσα άρχισε να αχνοφαίνεται στον ορίζοντα μπροστά μου.

Το σπίτι τους ήταν ακόμα όπως το θυμόμουν, τίποτα δεν είχε αλλάξει σαν να μην είχαν φύγει ποτέ, σαν να μην πέρασαν τόσοι μήνες, ακόμα και τα λουλούδια ήταν ανθισμένα, ζωντανά και στέκονταν στα παρτέρια αναδεικνύοντας την ομορφιά τους. Έφτασα στην εξώπορτα, έσκυψα στο μικρό γλαστράκι που είχε από δίπλα, πήρα το κλειδάκι που πάντα υπήρχε εκεί και μπήκα μέσα στο σπίτι. Με το που άνοιξα την πόρτα η γνωστή μυρωδιά γιασεμιού έφτασε στην μύτη μου ηρεμώντας με και ξεκίνησα να περπατώ με προορισμό το δωμάτιο που είχε φτιάξει ο παππούς για εμένα θεωρώντας ότι πλέον είμαι πολύ μεγάλος για να κοιμάμαι μαζί τους. Μπήκα άφησα και άφησα τα πράγματα μου κατευθυνόμενος πλέον προς τη πόρτα με προορισμό μου τη θάλασσα. Η θάλασσα ήταν πλέον ένα μεγάλο κομμάτι της καρδιάς μου, ένα κομμάτι του εαυτού μου που εκείνοι με έκαναν να αγαπήσω, ένα κομμάτι του εαυτού μου που ποτέ δεν θα χαθεί και πάντα θα υπάρχει για να μου θυμίζει τη χαρά του καλοκαιριού, του ήλιου και της αίσθησης ότι πάντα θα έχεις κάποιον να σε αγαπά και να σε προσέχει έστω και αν είναι μακριά. Γιατί ποια είναι η απόσταση, όταν υπάρχει η θάλασσα για να μας ενώνει.

«Σας ευχαριστώ» είπα κοιτώντας τον ουρανό...



Μιχάλης Οικονόμου, Το σπίτι του ψαρά

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Βαρλάμη Μαρία

1^ο ΓΕΛ Βασιλικών

«Στη Θάλασσα...»

Ήταν ένα φιλήσυχο καλοκαιρινό βράδυ. Τα κύματα έσκαγαν στα βράχια χαλαρά, καθώς τα οδηγούσε εκεί το νυχτερινό αεράκι που σηκώθηκε. Τα βράχια ύψωναν το ανάστημά τους, σαν να ήθελαν ν' αγγίξουν τον ουρανό. Οι αιχμές στις κορυφές τους μαρτυρούσαν ότι κανείς δεν θα ήθελε να πέσει πάνω τους.

Ο Αλέξανδρος είχε στρογγυλοκαθίσει στην άκρη του γκρεμού και ατένιζε το πέλαγος. Παρ' όλο που ήταν η ώρα κατά την οποία οι Γερμανοί έκαναν περιπολία, αυτός δεν φοβόταν τι είχε να φοβηθεί άλλωστε; Καλύτερα να τον σκότωναν εκείνη τη στιγμή, από το να επιστρέψει σπίτι του.

Ο νεαρός στρατιώτης είχε ντροπιάσει τους πάντες τους είχε προδώσει. Πρώτα πρώτα, τον πατέρα του, που σ' όλη του τη ζωή του δίδασκε την αγάπη για την πατρίδα, ύστερα την γυναίκα του, που μέχρι κι αυτή είχε εναντιωθεί στους τρομερούς ναζιστές. Μετά, τον στρατηγό του, που τον εμπιστεύτηκε, τον εμπιστευόταν όσο κανέναν άλλον στο πεδίο της μάχης. Τέλος, πρόδωσε την ίδια του τη χώρα, καθώς, ενώ οι ανδρειωμένοι πολίτες της προσπαθούσαν να διώξουν τους κατακτητές, εκείνος είχε αυτομολήσει.

Τι είχε κάνει; Αποκάλυψε στον Γερμανό στρατηγό Αλβέρτο τον ευφυέστατο τρόπο με τον οποίο ο στρατηγός του, Δημήτριος σκόπευε να διεξάγει τον πόλεμο εκείνη τη μέρα, η νίκη του κρητικού στρατού ήταν σίγουρη. Φυσικά δεν είχε ληφθεί υπόψη κάποιος προδότης. Έτσι, οι Κρητικοί υπέστησαν πανωλεθρία. Κι ενώ στην υπόλοιπη Ελλάδα οι άνδρες μάχονταν για την ελευθερία, αυτός προτίμησε να καταδώσει το νησί του στους εχθρούς. Για πενήντα χρυσά νομίσματα. Όλα αυτά είχαν γίνει για πενήντα χρυσά νομίσματα.

Σκεφτόταν ο Αλέξανδρος ότι η Ιστορία θα τον κατέγραφε ως « Δεύτερο Εφιάλτη» και καθώς ήταν χαμένος στις σκέψεις αυτές, άκουσε τα νερά του Κρητικού Πελάγους να κυματίζουν και συνήλθε. Σηκώθηκε. Κοίταζε κάτω. Αναλογίστηκε για λίγο αν η ιδέα να πηδήξει ήταν καλή. Τη βρήκε σωτήρια.

Έκανε λίγα βήματα πίσω, γύρισε την πλάτη του στα νερά και τράβηξε κατά το σπίτι του, στην άκρη του χωριού. Διέσχιζε τον δρόμο και αντίκριζε παράθυρα κλειστά, φώτα δεν έμοιαζαν να είναι αναμμένα. Όλοι είχαν ήδη κοιμηθεί. Που και πού κρυβόταν και από κάποιον Γερμανό πίσω από τοίχους ή φράχτες. Τελικά έφτασε σπίτι του. Άνοιξε την πόρτα. Ένα κερί ήταν αναμμένο. Το φώς του τρεμόπαιζε δημιουργώντας τη σκιά της φλόγας που χόρευε στον τοίχο.

Ο Αλέξανδρος έψαξε για τον πατέρα του. Στο μέσα δωμάτιο, τον βρήκε ένα μαχαίρι ήταν καρφωμένο στο στήθος του και γύρω του είχε σχηματιστεί μια λίμνη αίματος. Ο Αλέξανδρος έτρεξε κοντά του. Τον πήρε στα χέρια του και δάκρυσε. Βγήκε έξω συντεθλιμμένος. Τα φύλλα θρόιζαν και η αύρα χτύπησε το πρόσωπό του. Άρχισε να σκέφτεται καθαρά. Μπήκε στο σπίτι ξανά, άρπαξε ένα σημειωματάριο, παλιό, ξεσκισμένο, από το κάθισμα δίπλα στο τζάκι, πήρε ένα μολύβι και κάτι έγραψε. Το έβαλε γρήγορα στην τσέπη του και έσπευσε να βρει έναν Γερμανό, για να του το δώσει.

Στην κάποτε ζωντανή πλατεία, πήρε το μάτι του έναν άνδρα ψηλό, που περπατούσε πάνω κάτω ρυθμικά κρατώντας ένα όπλο. Ο Αλέξανδρος τον πλησίασε, εκείνος όπλισε. Ο Αλέξανδρος έκανε σήμα ότι ερχόταν ειρηνικά. «Να δώσεις αυτό στον στρατηγό Αλβέρτο», του είπε με βαριά φωνή στα γερμανικά, δίνοντας του το σημείωμα. Έφυγε με γοργό βάδισμα, ενώ ο άλλος είχε μείνει γεμάτος απορία.

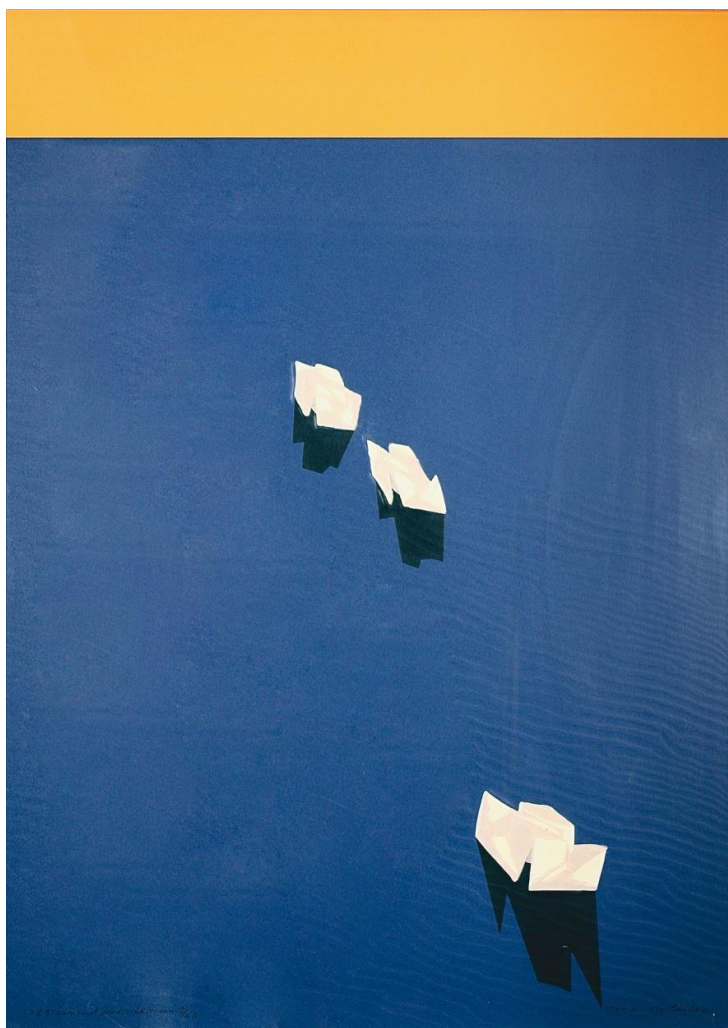
Ο Αλέξανδρος επέστρεψε στην άκρη του γκρεμού. Ξάπλωσε, άπλωσε τα χέρια και έπιασε μερικές πέτρες. Σηκώθηκε και τις πέταξε με φόρα! Ήταν σίγουρος ότι τις άκουσε να βουλιάζουν. Έβγαλε το μαχαίρι με το οποίο ο πατέρας του κατέληξε νεκρός.

Το περιεργάστηκε για λίγα δευτερόλεπτα και τότε το αναγνώρισε. Το ίδιο ακριβώς μαχαίρι βαστούσε ο στρατηγός Αλβέρτος τη νύχτα που του έκανε εκείνη την συμφωνία. Μόνο που τότε το χρησιμοποίησε για να καθαρίσει ένα μήλο · που να φανταζόταν ο Αλβέρτος ότι μια εβδομάδα αργότερα, το μαχαίρι αυτό θα καθάριζε και τον πατέρα του. Αφηρημένος από αυτές τις σκέψεις, άκουσε βήματα πίσω του. Κάποιος με μπότες τον πλησίασε γρήγορα, γιατί ο ήχος των βημάτων ήταν βαρύς. Έστρεψε το κεφάλι του ευχόμενος να δει τον στρατηγό Αλβέρτο. Η ευχή του πραγματοποιήθηκε.

« Τελικά ήρθες», του είπε με λίγο σαρκασμό. «Μόνος», πρόσθεσε. « Δεν μπορούσα να αγνοήσω την πρόσκληση. Η συμφωνία είναι αρκετά δελεαστική». Ο στρατηγός γύρισε την πλάτη του στον Αλέξανδρο και ατένιζε το πέλαγος. Έβγαλε το σημείωμα που του είχε παραδοθεί και το πέταξε στο χώμα, έτσι ώστε να φαίνεται καθαρά ότι λέει: «Στο γνωστό μέρος σε μία ώρα. Έχω νέες πληροφορίες που αξίζουν 100 χρυσά νομίσματα». «Λοιπόν;» αναρωτήθηκε ο Αλβέρτος και γύρισε το κεφάλι

του προς τον στρατιώτη. Εκείνος είχε φανερώσει ένα όπλο και τον σημάδεψε. « Τι κάνεις, Αλέξανδρε;» , ρώτησε ο στρατηγός άναυδος, γεμάτος αγωνία. «Αυτό που έπρεπε να είχα κάνει όταν μου προσέφερες τα λεφτά. Άργησα λίγο, βέβαια.» ανταποκρίθηκε ο νεαρός στρατιώτης και τράβηξε τη σκανδάλη, στοχεύοντας τον στο στομάχι. Ο Αλβέρτος σωριάστηκε κάτω, ο Αλέξανδρος έσκυψε από πάνω του και του έμπηξε το μαχαίρι στην καρδιά. Καθώς ξεψυχούσε ο Γερμανός στρατηγός, ο νέος ένιωθε μια παράξενη ευχαρίστηση. Τον έριξε στα νερά του Κρητικού πελάγους. Το σώμα του ακούστηκε να αγγίζει τα νερά του Κρητικού Πελάγους.

Τότε, αφού στο μυαλό του είχε επανορθώσει για το λάθος του, χωρίς να σκεφτεί τίποτα, φέρνοντας μόνο την ανάμνηση του πατέρα του στο νου του, βρέθηκε να πέφτει στο κενό και αφού ζήτησε συγχώρεση από τον πατέρα του και τον στρατηγό του και πριν προλάβει να νιώσει πόνο, καρφώθηκε στα βράχια, γλίστρησε και χάθηκε στη θάλασσα.



Τόνια Νικολαΐδου-Δενδρινού, *Αρμενίζοντας από μακριά*

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Τσακλίδου Κατερίνα
Ελληνικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα...»

Τα μάτια της κλειστά και η ψυχή στο στόμα. Καθόταν και απλά αφουγκραζόταν τους παφλασμούς της Θάλασσας, μια φωνή ένα κάλεσμα, μια λύτρωση. Μια λύτρωση που θα δρόσιζε το μέσα της που έκαιγε και παλλόταν λες και προσπαθούσε να σκίσει το ίδιο της το δέρμα για να ξεφύγει. Ναι, η Θάλασσα που δεν είχε ακουστεί τόσο όμορφα, τόσο ελκυστικά. Μια σειρήνα μόνη της, ίσως για αυτό να ήταν και τόσο επικίνδυνη. Άνοιξε τα μάτια και για μια στιγμή το άπλετο φώς την τύφλωσε μετά από το σκοτάδι. Ο ουρανός φορούσε τα πέπλα του σήμερα, κρυμμένος καλά πίσω από τα συννεφάκια του, και ο ουρανός ήταν ολόλευκος σαν απάτητο χιόνι Λευκό σήμερα λοιπόν. Μερικές φορές, μέρες ολόκληρες περνούσαν που τις μετρούσε από τα διαφορετικά χρώματα που επέλεγε να φορέσει ο ουρανός. Μερικές φορές αυτό ήταν το μόνο που μετρούσε. Η Θάλασσα όμως σήμερα ήταν άλλη ιστορία. Η Θάλασσα ήταν σκούρη μπλε. Απύθμενη και άδεια. Ήταν περίπου όπως τα κατάμαυρα ,σαν χάντρες, μάτια της που δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις την κόρη από την ίριδα. Απύθμενα. Απύθμενα και κυρίως άδεια. Με αυτά τα μάτια κοιτούσε τη Θάλασσα και ξεπήδησε κάτι από μέσα της, κάτι που είχε να νιώσει από παιδί. Λαχτάρα. Ένας μικρός γλυκός δαιμονάκος που είχε χρόνια ξεχαστεί. Όταν ήταν μικρή λαχτάρα ήταν η ακατανίκητη επιθυμία για ένα γλυκό, ένα παιχνίδι, το χάδι της μητέρας. Τώρα ήθελε να απλώσει το χέρι και να φτάσει μια πόρτα, ένα παράθυρο, έναν καθρέφτη που τόσο ήθελε να σπάσει, γιατί δεν μπορούσε να διακρίνει τον εαυτό της μέσα του, μόνο μια θολούρα. Τώρα ήθελε να απλώσει τις παλάμες, να τις βουτήξει στο νερό και να ξεπλύνει το λεκιασμένο δέρμα της. Χωρίς να το καταλαβαίνει είχε γείρει το σώμα της προς τα εμπρός, είχε κλείσει τα μάτια και φανταζόταν τη γεύση του αλατιού στο καταδαγκωμένο της χείλος, του τσουξίματος στα πληγωμένα της χέρια από το πολύ σφίξιμο. «Μάζεψε τα σάλια σου, Μάγια. Αν θες τόσο πολύ να μπεις, μπες. Τρέλα όμως να το κάνεις με τέτοιο κρύο αν θες τη γνώμη μου.» της είπε μια φωνή κοροϊδευτικά. Όχι όμως οποιαδήποτε φωνή. Την γνώριζε αυτή τη φωνή και μάλιστα πολύ καλά, τον ήξερε αυτόν τον τόνο και αυτό το χρώμα Την ήξερε γιατί ήταν η δική της.

Τράβηξε το βλέμμα από τη θάλασσα και κοίταξε τον εαυτό της που καθόταν απέναντι της οκλαδόν με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο λευκό της δέρμα. Δεν έπρεπε να είχε έρθει μόνη της εδώ, όχι τώρα, όχι έτσι. Όταν ερχόταν μόνη της στη θάλασσα πάντα είχε επισκέπτες. Τους άλλους τους έφερνε βόλτα, τον ίδιο της τον εαυτό δύσκολα, όμως μπορούσε να τον αντιμετωπίσει. Έπρεπε να είχε έρθει με τη μαμά της · με τη μαμά της κοντά δεν ερχόταν κανείς. Η Μάγια όμως ήρθε μόνη και τώρα που είχε έρθει δεν θα έφευγε από μόνη της.: «Τι θέλεις;» τη ρώτησε με θυμό. «Α τίποτα, απλά έχει πολλή πλάκα έτσι όπως κάθεσαι μόνη λες και περιμένεις να βγει κάποιος να σε σώσει μέσα από το νερό. Μάντεψε όμως, μόνον εγώ ήρθα. Τελειώνει όμως είτε μπει μέσα είτε θα σε πάρω από το χέρι και θα φύγουμε από το δρόμο.» της απάντησε άσπλαχνα. Πίκρα και χολή ανέβηκαν στο στόμα ενώ εκείνη έπαιζε με την άμμο λες και οι κόκκοι ήταν τα λεπτά στα οποία μπορούσε να βυθιστεί και να λουστεί μέσα τους. Η Μάγια όμως ήξερε ότι δεν είχε χρόνο και περπατούσε χρόνια σε αυτούς τους πλατιούς δρόμους. Είχε κουραστεί δεν ήθελε να περπατήσει άλλο. Όλο το είναι της ήθελε να μπει στο νερό, τα χέρια της όμως ήταν λερωμένα με αίμα. Η φωνή της μάνας της αντηχεί στο μυαλό της: «Παραδώσου» της ψιθύριζε χαϊδεύοντας της τα μαλλιάκια. Γυρνάει στην άκαρδη εκδοχή του εαυτού της και της λέει: «Φύγε, θα μπω». Εκείνη σταματάει να παίζει με την άμμο και την κοιτάει δύσπιστα: «Όχι θα κάτσω να σε δω να πνίγεις, έχεις περάσει χρόνια στην παιδική πισίνα, ο ωκεανός είναι πολύ μεγάλος για σένα. Τα σπλάχνα σου είναι γεμάτα μολύβι. Θα βυθιστείς και θα πνιγείς, της είπε με λύσσα. Η Μάγια όμως είχε ήδη αρχίσει να ξεντύνεται, να πετάει τα ρούχα που έφτιαξε και βγάζει από το κορμί της τους γάντζους που αφήνει πίσω της η ηχώ. «Θαρρείς πως δεν έχω πνιγεί ήδη;» της απαντάει και της γυρνάει την πλάτη. Μπαίνει στο νερό σιγά-σιγά, αργά αφήνοντας το νερό και το αλάτι να την ποτίσουν. Το κρύο την δάγκωνε σε κάθε νέο σημείο του κορμιού της που κατακτά. Συνεχίζει όμως μέχρι που είναι ολόκληρη μέσα. Βουτάει και το κεφάλι της και το νερό γύρω της γίνεται κόκκινο. Παλεύει για να ξεφύγει, κολυμπάει, σπρώχνει και κλωτσάει με όλη της την δύναμη. Έχει φτάσει πιο βαθιά από όσο ήθελε, το νερό τόσο πολύ και αυτή τόσο μικρή. Δεν θα αντέξει, θα πνιγεί και η αντανάκλαση της θα γελάσει. Πρέπει να τα καταφέρει, πρέπει να ζήσει, δεν μπορεί να πνιγεί στο ίδιο της το αίμα. Το πρόσωπο της μαμάς της έρχεται στο μυαλό της και το νερό δεν την πιέζει τόσο, δεν την τραβάει προς τα κάτω, για να την προσθέσει στη συλλογή του βυθού. Επικεντρώνεται στην εικόνα και βρίσκει το ρυθμό της σχεδόν. Χιονονιφάδες στα μαλλιά της και καταλαβαίνει ότι είχε γεράσει πριν την ώρα της, βιολέτες κάτω από τα μάτια της και καταλαβαίνει ότι ήταν εξαντλημένη. Η μάνα της

ήταν μαχήτρια και γι αυτό κανένας ανεπιθύμητος δεν ερχόταν όταν ήτανε στο πλάι της. Γιατί δεν φοβήθηκε ποτέ κανέναν και τίποτα. Έπρεπε και η Μάγια να κάνει το ίδιο τώρα, να μην φοβηθεί, το νερό, το αίμα, την ίδια. Το πρόβλημα όμως είναι ότι στην πορεία ξέχασε πώς να είναι όλα τα υπόλοιπα, η μαμά της. Ήταν μόνο μαχήτρια. Η Μάγια όμως ποτέ δεν την κατηγορήσε γιατί την θαύμαζε. Την θαύμαζε γιατί όταν ένας συνάδελφος από την δουλειά την είχε πει αυταρχική και σκληρή, γύρισε στο σπίτι, διηγήθηκε την ιστορία στην κόρη, και της είπε: « Όταν σε λένε σκύλα να λες σε ευχαριστώ, σε ευχαριστώ πολύ». Τη θαύμαζε επίσης, γιατί όταν μια γυναίκα βιάστηκε και δολοφονήθηκε στο πάρκο της γειτονιάς δεν φώναζε την Μάγια για να την προειδοποιήσει αλλά πήρε τον γιό της, τον κάθισε στην κουζίνα και του είπε:

« Αν ποτέ και εννοώ ποτέ κάνει, μια γυναίκα έστω να νιώσει άβολα θα σε πάρω και θα σου κόψω τα χέρια. Νομίζεις ότι δεν θα το κάνω; Μ' ακούς ; Θα φτιάξω έναν ήρωα από μέσα σου.» Έτσι έπρεπε να κάνει και η Μάγια τώρα, να παλέψει κόντρα στην κόκκινη θάλασσα της και να βγει ζωντανή. Κολυμπούσε προς την ακτή ενώ φώναζε το όνομα της και σκεφτόταν: « Μάνα μ' ακούς που σε φωνάζω;». Όταν έφτασε εξαντλημένη ξάπλωσε και άφησε το νερό να την σκεπάζει ενώ έπαιρνε ανάσες και γευόταν την μικρή της νίκη. Η κοπέλα που της έμοιαζε αλλά όχι ακριβώς είχε φύγει. Σκεφτόταν όλα αυτά που ήθελε να πει στην μαμά της. Ήθελε να της πει: « Μάνα, πονάω. Μάνα, πεινάω» και εκείνη θα έβγαζε τα μαχαίρια να κόψει τα κομμάτια του εαυτού της. «Τι θες να φας κορίτσι μου» θα της έλεγε. « Αγάπη» θα απαντούσε η Μάγια και η μαμά της θα έβαζε τα μαχαίρια πίσω στο συρτάρι. Κρίμα όμως που δεν θα μπορούσε να της το πει ποτέ αυτό. Ποτέ πια.

Η θάλασσα τώρα την χάιδευε στην θέση της.



Π. Τέτσης, 'Υδρα

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

Δεν δόθηκε Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ από την Επιτροπή

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Χαρτοφύλλη Γεωργία

2ο Πειραματικό ΓΕΛ Θεσσαλονίκης

«Στη θάλασσα...»

-Πού είσαι;... Μ' ακούς;... Γύρισα όλο τον κόσμο για να σε βρω. Περπάτησα εκεί που ο νους ανθρώπου φοβάται να περιπλανηθεί... Έτρεξα πάνω στα αγκαθωτά τριαντάφυλλα... Ήπια το νερό της βροχής, για να μου δώσει λίγο ακόμα χρόνο να ψάχνω εσένα. Έβλεπα τον ήλιο και ήξερα ότι σε κοιτούσα και ας με τύφλωνε το φως σου. Είναι το πιο ωραίο φως. Φοβάμαι για εσένα... Αλλά πιο πολύ φοβάμαι για μένα... Μήπως χάθηκες και εσύ στο δρόμο; Δεν πειράζει αγάπη μου, όλοι χαμένοι είμαστε. Μήπως έπεσες και δεν μπορείς να σηκωθείς πια; Πες μου θα κατέβω στον πάτο για να κάτσω μαζί σου λίγο ακόμα. Δώσ' μου ένα σημάδι, σε παρακαλώ. Κι αν κλαις μη με ντρέπεσαι, δωσ' μου τα δάκρυα σου και θα ποτίσουμε μαζί την Εδέμ μας...

-Τι ήταν αυτό; Τι ακούστηκε; Πού είμαι; Πώς βρέθηκα εδώ; Ακούω κύματα. Αυτά που μοιάζουν με το απαλό χάδι της θάλασσας πάνω στους κόκκους χρυσού που την περιτριγυρίζουν.

Ακούω τις αναμνήσεις μου. Τα πάντα είναι σ' αυτούς τους ήχους. Πλησιάζουν; Όλα γίνονται ακόμα πιο καθαρά. Βλέπω τον χρυσό. Κοντεύω. Τα ακούω όλα καλύτερα. Τα κύματα είναι κοντά. Τα βλέπω! Μου μιλάνε. Με φωνάζουν να πάω κοντά. Τρέχω!

Ααχ !! Τι είν' αυτό; Πέτρες! Που βρέθηκαν οι πέτρες;! Πονάω! Πονάνε τα πόδια μου! Ανοίγουν πάντα πληγές! Το αίμα μου κυλάει πάνω στα βράχια που με καρφώνουν, αλλά εγώ ξεφεύγω, γλιστράω πάνω στην ίδια μου την αδυναμία, τσακίζομαι... Αλλά κάπου ακούω το κύμα μιας

Θάλασσας που ακόμα με φωνάζει. Σηκώνομαι. Έφυγαν οι πέτρες... Έφυγαν και οι πληγές...

Τα πόδια μου είναι σαν μωρού παιδιού, αλλά λιγότερο δυνατά. Ακόμα σε ψάχνω. Να και το κύμα, πάλι ακούγεται αλλά δεν το βλέπω πουθενά. Όλοι οι ήχοι στο μυαλό μου τυφλώνουν τα μάτια μου. Βλέπω μία σκιά... Ένας άνδρας...

Ε, τι κάνεις εσύ εδώ; Ποιός είσαι; Γιατί δεν μιλάς;

Περίεργος τύπος... Μαυροντυμένος, κουστουμαρισμένος. Έχει ένα αστείο μαύρο καπέλο και καπνίζει ήρεμος το τσιγάρο του. Τα ρούχα του πεντακάθαρα, τα παπούτσια του καλογουαλισμένα. Τι ωραίο το μαντήλι στη τσέπη του σακακιού του... Μακάρι να είχα και εγώ ένα.

Από πού είσαι φίλε μου; Γιατί δεν απαντάς; Με φοβάσαι; Μη φοβάσαι, εσύ και εγώ είμαστε το ίδιο.

Κάτι βγάζει από την τσέπη του ... Λεφτά! Πολλά λεφτά! Ποτέ δεν είδα τόσα πολλά στην ζωή μου ολόκληρη! Μου τα δίνει!

Όχι φίλε μου αυτά είναι δικά σου δε μπορώ να τα δεχτώ. Είναι πολλά.

Μα γιατί επιμένει πια; Που είναι τα κύματα; Δεν ακούγονται καλά! Φοβάμαι. Ίσα που διακρίνω πια τον ήχο της θάλασσας... Τα λεφτά είναι πολλά! Αλλά πως θα σε βρω μετά; Κι αυτός εδώ επιμένει να μου τα δώσει. Τι να κάνω; Βγάζει και κάτι άλλο από την τσέπη του σακακιού του... Ένα όπλο;! Τι το θέλει το όπλο; Ποιος είναι; Με σημαδεύει! Δε θέλω τα λεφτά, θέλω να βρω εσένα!

Συγγνώμη φίλε δεν θέλω τα λεφτά! Σε παρακαλώ κατέβασε το όπλο! Σε παρακαλώ! Δεν καταλαβαίνω γιατί επιμένει.. Δεν κατεβάζει το όπλο. Είναι τόσο ήρεμος. Αλλά τώρα σαν κάτι να ακούω... Είναι τα κύματα πάλι, τα ακούω καθαρά. Πιο καθαρά από ποτέ! Δεν φοβάμαι το όπλο του. Είμαι κουρασμένος πια. Δεν αντέχω, αλλά θα τρέξω άλλη μια φορά για τα κύματα.

Τρέχω! Πέφτω ξαφνικά!

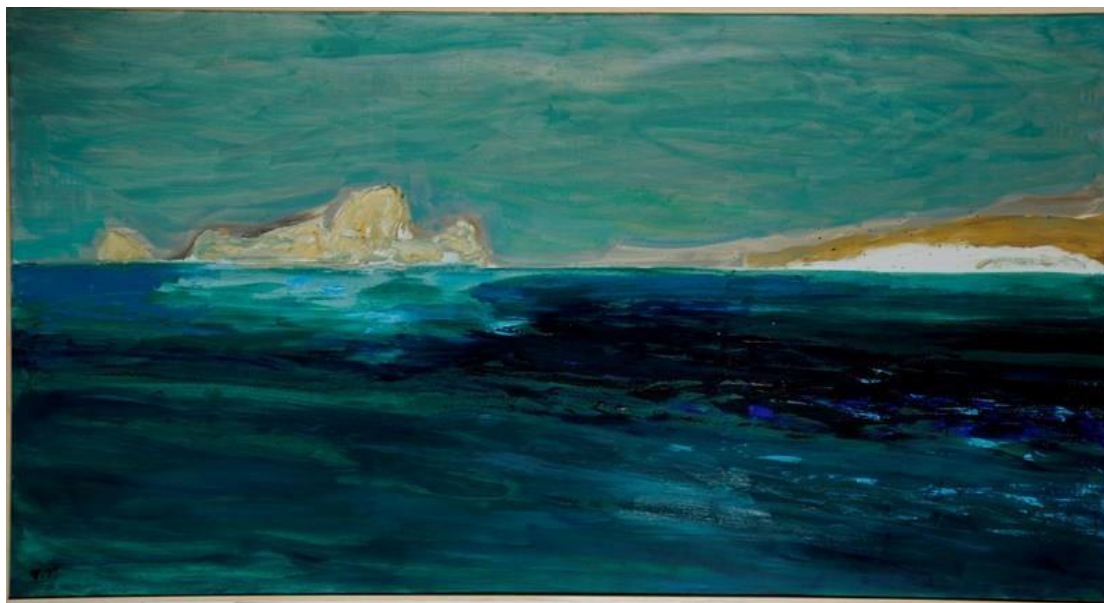
Τι ήταν αυτό; Πονάει η πλάτη μου... Με καίει το σώμα μου... Έχω τη γεύση από το λιωμένο σίδηρο στο στόμα μου... Με χτύπησε η σφαίρα

αλλά... κάτι γλυκό και δροσερό μου χαϊδεύει τα μαλλιά... Νιώθω σαν παιδί στην αγκαλιά της μητέρας του... Τι άγγιγμα είναι αυτό; Γήινος παράδεισος... Ανοίγω τα μάτια για τελευταία φορά...

Είμαι εδώ ... στη θάλασσα... Ξαπλωμένος στην άμμο... Γέρικο σώμα ζαρωμένες πληγές στοιχειώνουν το κορμί μου, αλλά βλέπω καθαρά. Είμαι εδώ... Είμαι εκεί που ξεκίνησαν όλα. Αυτό έψαχνα. Βλέπω τις ψυχές όλων των ανθρώπων να κολυμπούν ήρεμα στο γαλάζιο νερό... Βλέπω τις σκέψεις τους, τις τετράγωνες σκέψεις τους... Πόσα σχήματα μέσα στο νερό.. Έφτασα... Επιτέλους έφτασα σε εσένα... Σε έψαχνα απ' την αρχή μέχρι το τέλος και σε βρήκα αγάπη μου...

Στη θάλασσα... Ένα ελαφρό κυματάκι με πήρε και μένα... Για μια τελευταία βόλτα στην αυλή των ψυχών...

Τι γαλήνη είναι αυτή που με περιβάλλει; Σε βλέπω παντού, σε νιώθω στο αδύνατο κορμί μου... Τι γλυκά που είναι εδώ... Τι γλυκά που είναι μαζί σου... Τι γλυκά που είναι στην θάλασσα...



Π. Τέτσης, *Θάλασσα*

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

Γκατζελάκη Δήμητρα

Ελληνικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης

Η Μαριονέτα του Θαυματοποιού

Πίσω από την κουρτίνα, όλα είναι μαύρα. Το κοινό έχει σιωπήσει, δε χειροκροτά, είναι ασάλευτο: αδρανές. Είμαι τυφλή και κωφή στο σκοτάδι· βρίσκομαι βαθιά μέσα στη θάλασσα, όπου το αδιάκοπο βουητό των αυτιών είναι το μόνο που μπορείς να αισθανθείς. Τις στιγμές προτού η κουρτίνα σηκωθεί, ο κόσμος μου απαρτίζεται από το άκουσμα της φωνής του Θαυματοποιού που, σταθερή και αδιάκοπη, στεντόρεια, λέει, « Παρακαλώ ένα χειροκρότημα για την βοηθό μου...» και το όνομα μου κυλά από την γλώσσα του αδέξια κι εσπευσμένα.

Είμαι το ψάρι μέσα στην γυάλα. Το βελούδο χαϊδεύει απαλά το μπράτσο μου καθώς η κουρτίνα σηκώνεται, και αυτό που πλέον μπορώ να δω είναι ένας χείμαρρος από άγνωστα πρόσωπα που το εκτυφλωτικό φως σκιάζει. Το κοινό ξεσπά σε χειροκροτήματα · τα χείλη μου γλιστρούν σε ένα χαμόγελο μέχρι τους λοβούς των αυτιών μου, τα δόντια μου αιώνια άσπρα σαν μαργαριτάρια.

Είμαι η αγαπημένη μαριονέτα του Θαυματοποιού. Κλωστές σφίγγουν τα μπράτσα μου, τυλίγονται γύρω από την μέση μου και γύρω από τον λαιμό μου: όταν με χειρίζεται ένας δεξιότηχνης Μαριονετίστας, δεν τις αφήνει να φανούν. Το κοινό παραπλανιέται και όταν βλέπει πως η Μαριονέτα κινείται μόνη της, αισθάνεται πιο όμορφα.

Τα μάγουλα μου είναι ροζ, σαν γλυκά φρούτα, ροδάκινα, και τα δάχτυλα μου πάλλονται μέσα στα παπούτσια του μπαλέτου. Σύντομα τώρα, η παράσταση ξεκινά.

Ο Θαυματοποιός κλείνει το χέρι του μέσα στο δικό μου, λευκό δέρμα αλιγάτορα πάνω στο δικό μου. Τυλίγει το δεξί του χέρι γύρω από τα γόνατα μου, με σηκώνει ψηλά. Η λαβή του είναι γερή, το πρόσωπο του

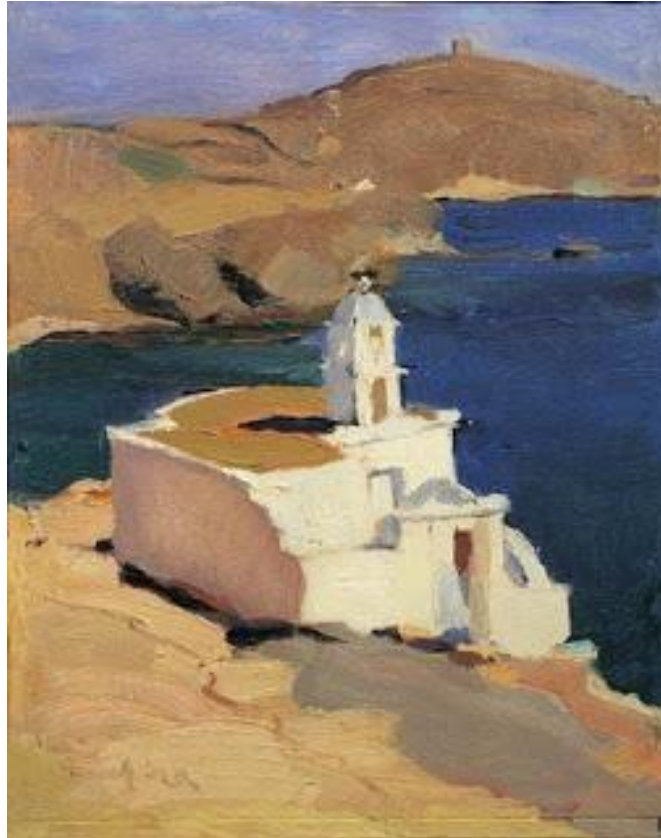
Θολό: η Μαριονέτα εσαεί κοιτάζει το κοινό, δεν σαλεύει, εκτός κι αν έχει να προσφέρει κάτι στην ιστορία.

Το κοινό πάντα τaráζεται στη Θέα αιχμηρών αντικειμένων ενός πριονιού δε, ακόμη περισσότερο. Με τοποθετεί απαλά μέσα σ' ένα μαύρο κουτί, σκέτο, κλείνει το καπάκι. Ένα σούσουρο, ζωντανό, ακατάσχετο, απλώνεται σ' όλη την αίθουσα καθώς ο Θαυματοποιός εμφανίζει το όργανο της εξαπάτησης. Το πριόνι γελά, τα δόντια του σαν γκρίζου καρχαρία στη μέση του Ειρηνικού, αιωρούμενο πάνω από τα οστά της μέσης μου. Μια θύμηση.

Η βαρύγδουπη φωνή του Θαυματοποιού αντηχεί · και με κόβει σε δύο μισά σαν ώριμο μαλακό αχλάδι, με τα πλαστά μου μέλη να ξεπροβάλλουν από μια άλλη τρύπα.

Μετά το κόλπο, το κοινό θα σηκωθεί. Η πρώτη έκπληξη θα ξεθωριάσει από τα μάτια τους, και τότε θα έχω ολόκληρη την προσοχή τους, αναπόσπαστη. Πως γίνεται να είναι ακόμη τόσο τέλεια, τόσο χαμογελαστή, τόσο ζωντανή; Οι ματιές τους, σκυθρωπές, σκέτες, με χτενίζουν: το φόρεμα μου έχει το χρώμα της θάλασσας όταν την κρύβουν τα σύννεφα, σκούρο - μπλε, τα μαλλιά μου το χρώμα της άμμου.

Εύχομαι να ήμουν πίσω στην θάλασσα, ξανά. Οι πνεύμονες μου, τώρα, έχουν συνηθίσει τον αέρα, έχουν ξεχάσει το νερό, μια αναγκαία λήθη. Μετά το κόλπο, πάντα φοβάμαι το πώς αυτά τα όργανα, τόσο αδέξια και ψεύτικα, θα μπορέσουν να αντέξουν όλους τους θανάτους, τις αναγεννήσεις, τις θλίψεις μου. Μέσα στα παρασκήνια, τα φώτα είναι παράξενα, έχουν το χρώμα των φυκιών, απαλό, με κοροϊδεύουν. Μέσα στα παρασκήνια, μπορώ να γλιστρήσω από τα παπούτσια του μπαλέτου · κάθε φορά, αυτό που βλέπω είναι τα δάχτυλα των ποδιών μου, μελανιασμένα. Πορφυρά, απαίσια, πληγές, πληγές.



Νίκος Λύτρας, *Άγιος Μάρκος Τήνου*

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

Νικηφορίδου Ειρήνη

Ελληνικό Κολλέγιο Θεσσαλονίκης

«Θαλασσοταραχή»

Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστο πόση μεγάλη ομοιότητα έχει η γυναίκα με τη θάλασσα...

Οι άνθρωποι μαγεύονται από την ομορφιά της και το μυστήριο που κρύβεται μέσα της. Τόσος πλούτος, τόση ποικιλία, τόσοι θησαυροί βυθισμένοι κάτω στα μύχια της ψυχής της.

Τα θαλάσσια νερά σε τυλίγουν με την ηρεμία τους και την νοσταλγική μυρωδιά τους, σαγηνεύοντας με την αλμύρα και την μαγική τους απεραντοσύνη.

Έχω ακούσει πολλές ιστορίες για σειρήνες, γοργόνες, θαλάσσια τέρατα, ναυάγια και πολλά άλλα που με κάνουν να αναρωτιέμαι αν όντως όλα αυτά είναι αληθινά... Μια φορά, έτσι όπως καθόμουν στην πολυθρόνα του παππού μου και αναπολούσα τα ταξίδια μου στην Μεσόγειο Θάλασσα έκατσε δίπλα μου η γιαγιά μου και με ρώτησε: « Τι σκέφτεσαι μικρέ;» - έτσι με φώναζε συνέχεια και αγρίευα όλο και περισσότερο- «Την Θάλασσα γιαγιά» της αποκρίθηκα με μια νοσταλγία... «Άραγε όλα αυτά που ακούγονται για αυτήν, ισχύουν;» την ρώτησα περιμένοντας με ανυπομονησία μια απάντηση, « Όταν θα μεγαλώσεις λίγο περισσότερο και θα βρεις μια γυναίκα, τότε θα καταλάβεις...». Στην αρχή, δεν καταλάβαινα τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Με την πάροδο όμως των χρόνων, που αποκτούσα μια πιο σφαιρική άποψη για όλα τα θέματα και ωρίμαζα όλο και περισσότερο, κατάλαβα!

Άραγε πόσο ανόητος μπορεί να είναι ένας άντρας για να ρισκάρει την ζωή του μέσα σε μια γαλάζια άβυσσο, που μόνο ουτοπία φαντάζει, αλλά δεν είναι... Ο παππούς μου που ήταν ναύτης μου έλεγε πάντοτε πριν φύγει για το ταξίδι του: «Αγόρι μου, κανένα ταξίδι στην Θάλασσα δεν είναι ίδιο με τα υπόλοιπα». Και κάθε φορά που γύριζε, μου αφηγούνταν καινούργιες ιστορίες η μία πιο ενδιαφέρουσα από την άλλη.

Από μικρός μου άρεσε να κολυμπάω στην Θάλασσα. Ποτέ δεν βαριόμουν εκεί... Κάθε φορά έβρισκα κάτι διαφορετικό να εξερευνήσω. Μια φορά, βρήκα ένα τεράστιο, πανέμορφο κοχύλι, μόλις το ακουμπούσα στο αυτί μου βούιζε και μου ψιθύριζε, τα μυστικά της Θάλασσας, τα οποία ήταν τόσα πολλά που δεν μπορούσα να τα συγκρατήσω. Την άλλη φορά, βρήκα ένα μπουκάλι που περιείχε μέσα ένα χάρτη, ο οποίος όμως ήταν ξεθωριασμένος από την αλμύρα. Παρ' όλα αυτά τον κράτησα ως ενθύμιο αυτή της ανάμνησης.

Όμως... μια άλλη φορά... -η αγαπημένη μου- αντίκρισα κάτι που ποτέ δεν θα ξεχάσω! Κάτι τόσο όμορφο και φανταστικό. Καθώς καθόμουν στα βράχια και διάβασα ένα λογοτεχνικό βιβλίο με παρέα τη Θάλασσα, παρατήρησα μια γυναίκα. Είχε μαλλιά σαν το χρώμα του ήλιου, μάτια σαν

το χρώμα της Θάλασσας και απόχρωση σαν αυτή της άμμου. Μάζευε κοχύλια ενώ τα πόδια της βούλιαζαν στην άμμο δίπλα στα μικροκύματα της Θάλασσας. Ο αέρας ανέμιζε και τα μαλλιά της λειτουργούσαν σαν σχοινιά τα οποία σαγήνευαν με την ενάρετη κίνηση τους. Για μια στιγμή, με κοίταξε. Μετά όμως συνέχιζε να συλλέγει τα κοχύλια της. Τότε όλα όσα μου έλεγαν η γιαγιά και ο παππούς μου έβγαζαν νόημα. Κατάλαβα το πόσο μυστηριώδες πλάσμα είναι η γυναίκα. Η εικόνα που μου είχε απομείνει από εκείνη την πανέμορφη στιγμή ήταν η σύνδεση της γυναίκας με την Θάλασσα. Δύο εντελώς μυστήρια όντα που δύσκολα μπορούσε ο οποιοσδήποτε να ξεχάσει.

Εύκολα θα γινόταν η καρδιά μου σκλάβος της αν με τύλιγε στην απέραντη αγκαλιά της.

Ωστόσο, με συμβούλευαν η γιαγιά και ο παππούς να προσέχω τους κινδύνους της Θάλασσας. Μπορεί να φαντάζει ονειρική, μα κρύβει πολλά απωθημένα και πάθη. Πολλοί άνθρωποι προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστήρια της έχουν βιώσει φουρτούνες, ναυάγια, εξαφανίσεις.

Την μια φορά δεν τα κατάφερα. Πνίγηκα! Ξέχασα τους κινδύνους και αφέθηκα ελεύθερος σε αυτό το θαύμα. Μετά όμως, έμαθα πως θέλει μεγάλη εμπειρία η Θάλασσα για να μπορέσεις να καταλάβεις. Δεν είναι ανώδυνος ο πόνος και τα βάσανα που σου προξενεί. Αντιθέτως είναι απέραντα και πολλά...

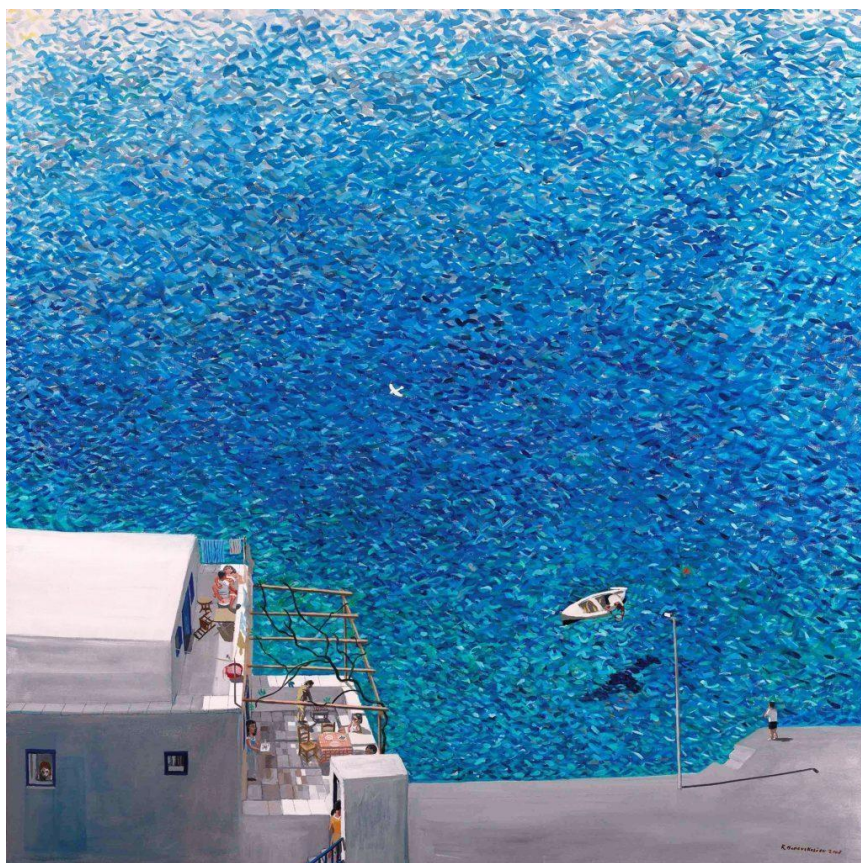
Η γυναίκα με τα μάτια της σε σαγηνεύει, όπως και η Θάλασσα με την πεντακάθαρη γαλάζια όψη της. Η γυναίκα με την μυρωδιά της σε ελκύει όπως και η Θάλασσα με την αλμύρα της. Τόσες ομοιότητες, λες και η Θάλασσα γέννησε την γυναίκα. Ή το αντίστροφο...

Η Θάλασσα και η γυναίκα δεν λειτουργούν με λογική, πάρα μόνο με συναίσθημα. Για αυτό κανείς δεν μπορεί να τις ψυχολογήσει ή να τις προβλέψει. Ούτε καν αυτοί που αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή σε αυτές. Όπως οι ναύτες στη Θάλασσα και οι σύντροφοι στη γυναίκα.

Προσπάθησα να ξεφύγω, αλλά ήταν εξαιρετικά δύσκολο έως αδύνατο. Άλλωστε πως μπορεί ένας θνητός να ξεφύγει από μια θεότητα; Μια ύπαρξη τόσο δυναμική και επιβλητική που μπορεί ανά πάσα στιγμή να σε μυήσει σε όποια της επιθυμία. Εκείνη επιλέγει αν θέλει να πνιγείς ή να

σωθείς. Να πατήσεις στη στεριά ή να κολυμπάς στην αιωνιότητα. Ώσπου τελικά αφήνεσαι ολοκληρωτικά σε αυτή και σε οδηγεί όπου θέλει. Είναι εξαιρετικά τρυφερή, αλλά επίσης και χειριστική.

Συνεπώς, αν κάποιος, κάποτε με ρωτήσει «Τι είναι η γυναίκα για εσένα;» θα του απαντήσω ως εξής: « Μία θάλασσα απέραντη και αιώνια, σε μαγεύει και σε φρικιάζει ταυτόχρονα, σε φροντίζει και σε πληγώνει όποτε θελήσει. Μόλις αποφασίσεις να κολυμπήσεις δεν υπάρχει διέξοδος. Ακόμα και αν έχεις πυξίδα, ακόμα και αν είσαι καλός στο κολύμπι δεν αρκεί ώστε να επιβιώσεις. Ο μόνος τρόπος για να σωθείς, είναι να την κάνεις να σε αγαπήσει τόσο αφόρητα, ώστε να πνιγεί η ίδια μέσα στη δικιά της άβυσσο. Μόνο τότε θα κατανοήσεις πόση αφοσίωση κρύβει μέσα της θυσιάζοντας το μεγαλείο της για να σώσει εσένα! Δεν είναι όμως εύκολο...»



Κώστας Παπανικολάου, *Βάρκα με τη σκιά της*

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

Σατάκη Αγγελική

30ο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα»

Ένα θαλασσινό ταξίδι προς την πατρίδα μου. Μια Οδύσσεια για την σωτηρία μου. Ένα καράβι μιας διαδρομής. Με το που έρθει η αυγή θα φύγω, θα σαλπάρω μακριά. Θα πάω στα παιδιά μου, στην οικογένεια μου, στη γειτονιά μου, στη γυναίκα μου. Η γυναίκα μου, η γλυκιά μου Κατερίνα πάντα αντίθετη στα όνειρα μου για την επανάσταση ενάντια στους εχθρούς που μας ελέγχουνε. Σε αυτούς που δεν μας επιτρέπουν να ζούμε ελεύθερα θα τους πνίξω μες την θάλασσα, να πεθάνουν. Μήπως, είναι πολύ αυτό. Τι φταίει η θάλασσα; Ένας απλός καπετάνιος πολέμου είμαι που πολεμάω για την ελευθερία της πατρίδας μου.

Αναρωτιέμαι όμως.. Στη θάλασσα πόσες ψυχές χάθηκαν. Αθώες και εχθρικές. Νέες και μεγάλες. Που κολυμπάνε στα βάθη με όνειρο την ζωή και καπετάνιο τα όνειρα της ελευθερίας. Μαζί με τα ψάρια πόσα παιδιά περιτριγυρίζουν την θάλασσα ψάχνοντας τους γονείς τους, την γλυκιά μητέρα τους. Αυτοί οι εχθροί, οι βάνδαλοι, φταίει! Που ξεκινάνε πολέμους. Για περίμενε... Μήπως φταίω και εγώ;! Ναι φταίω! Που ξεχνάω τα δικαιώματα των παιδιών να ζήσουν και να χτίσουν το δικό τους μέλλον. Όμως εμείς τα έχουμε σαν τα μικρά ψαράκια, τα κάνουμε ότι θέλουμε. Αντί να τα αφήσουμε ελεύθερα να κολυμπήσουν, να ταξιδέψουν, να θαυμάσουν τα θαύματα της θάλασσας. Τους κόβουμε τα όνειρα με τα δίχτυα μας. Τους διώχνουμε από τα σπίτια τους, τους καίμε την πατρίδα τους, τους φέρνουμε σαν δούλους μας. Δεν τους αφήνουμε να σαλπάρουν μακριά. Τους πνίγουμε μέσα στη θάλασσα. Γιατί; Για να ζήσουμε εμείς. Ποια ψυχή πρέπει να σωθεί; Ενός ηλικιωμένου δελφινιού ή ενός μωρού; Τα παιδιά μου άραγε θα ζούνε; Θα γυρίσω ποτέ στην πατρίδα;

Ακόμα θυμάμαι το πόσο ωραία είναι η αγκαλιά των παιδιών μου και η φωνή τους. Μου 'χει λείψει το γέλιο τους. Οι Κυριακές μας. Που με τις

βαρκούλες πηγαίναμε στο απέναντι νησάκι στην εκκλησία. Και στο γυρισμό θα ψαρεύαμε και από ένα δύο ψαράκια. Τώρα κάθε φορά που βλέπω τον σταυρό, κλείνω τα μάτια μου κάνοντας τον σταυρό μου. Αυτό δεν το έκανα ποτέ. Και με κλειστά μάτια κάνω γρήγορα μια προσευχή. Αφήνοντας το μυαλό να ταξιδέψει στον ωκεανό που μας χωρίζει. Τότε βλέπω την γλυκιά μου οικογένεια. Αναπολώντας αυτές τις γλυκιές στιγμές.

Πόσα καράβια να χάθηκαν αναπολώντας την οικογένεια και την πατρίδα τους; Ένας καπετάνιος είμαι που θέλει να χτίσει ιστορία. Τι θα γίνει αν ο γυρισμός στην πατρίδα μου, με κάνει τον ήρωα της ιστορίας;

Τι θα γίνει αν το καράβι μου συγκρουστεί; Αν το πλοίο μου βυθιστεί; Και το πλήρωμα μου χαθεί; Θα πνιγώ;! Θα πνιγώ μέσα στο βαθύ του ωκεανού! Ή θα με σώσει κάποια θαλάσσια δύναμη;! Αν πνιγώ η ψυχή μου που θα πάει; Θα πάω στην κόλαση ή στον παράδεισο δίπλα στον Θεό και τους χαμένους μου. Άταφο σώμα σε μέρη ξένα, άγνωστα από τα βιβλία και την ανθρώπινη γνώση. Μήπως έρθουν θαλασσινά πλάσματα να με φάνε;! Κάποια γοργόνα να με σώσει και να με πάει σπίτι στην οικογένεια μου, στην πατρίδα μου; Το πρωί θα έρθει; Ή το βράδυ οι ψυχές των εχθρών μου θα με στοιχειώσουν και θα με βάλουν σε άγνωστες τρικυμίες και φουρτούνες. Άραγε θα είναι η θάλασσα με το μέρος μου ή θα με τιμωρήσει στον βυθό για τις πράξεις μου; Θα ξαναδώ την πατρίδα μου;



Βασίλης Θεοχαράκης, Θάλασσα

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΥ/ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

Γεωργάκη Ελένη-Αναστασία

1ου ΓΕΛ Πανοράματος Θεσσαλονίκης

«Στη Θάλασσα»

Αναφορικά

Ξέρω πως όλα θα τελειώσουν (μεταξύ μας) όταν σταματήσεις να διορθώνεις το ότι μου σε ό,τι.

Ό,τι αναφορικό, οτιδήποτε αναφέρεται σ' εσένα, στην κόλλα αναφοράς δεν το χωράω. Το μελάνι μεταφέρει σπασμωδικά τις σκέψεις μου, μάλλον οφείλεται σε κάποιον νευρώνα που στέλνει απάντηση στο δεξί μου μάτι, είναι αναπόφευκτο τικ για κάθε φορά που εκείνα λαμβάνουν το μήνυμα ότι

Πανσέληνος.

Ωρα 10 βράδυ ζεστού Αυγούστου, αναφέρομαι σε (σένα)

και νοσταλγώ ό,τι σε (θυμίζει)

αλγώ με ό,τι δεν σε (εμπεριέχει)

παλιννόστηση σε μία αλυσίδα από δυνητικά «αν» που έχουν ως σημείο αναφοράς ώρα 10 βράδυ ζεστού Αυγούστου.

Πράγματα που έχουν σημασία: Ο χρόνος

Στα ρήματα.

Υπερσυντέλικος. Π.χ : Είχαμε δει περίπου πενήντα έξι ελαφρόπετρες στη θάλασσα. Πράξη που ολοκληρώθηκε στο παρελθόν. Και εκεί θα μείνει.

Το χρώμα

Στη φωνή.

π.χ: Έκλεψες λίγο από το μωβ-μπλε της θάλασσας και το ανέμειξες με το πορτοκαλοκίτρινο του ήλιου απρόσμενο απότοκο του οποίου ο χρωματισμός στο γέλιο σου.

Η αλήθεια.

Στις ιδιότητες του θαλασσινού νερού.

π.χ.: Είναι αλήθεια ότι αν διψάς και πιεις νερό από την θάλασσα, θα καταλήξεις να διψάς ακόμη περισσότερο. Όπως είναι αλήθεια ότι είναι αδύνατον να απαριθμήσεις όλα τα κοχύλια ενός κόλπου. Όση υπομονή και επιμονή και αν επιδείξεις κάποιο νέο θα ξεβράσει το κύμα μόλις εσύ έχεις τελειώσει. Επ' άπειρον.

Μάταιη διαδικασία.

Αποφάσισα πως δεν θα σε κάνω λέξεις. Δεν σου ταιριάζουν τα κόμματα, οι τόνοι, η ορθογραφία δεν σου πάει. Θυμίζεις ποτάμι, κοράλλι που μόλις φύτρωσε στον ύφαλο, την ανατολή από μία οπτική γωνία κάπως λοξή, κύμα που σκάει στην άμμο γλείφοντας την, ώρα δέκα βράδυ ζεστού Αυγούστου.

Ίσως σκίτσα, ίσως ακουαρέλες.

Ίσως πάλι να μη μπορώ να σε σκεφτώ σε λέξεις,

γιατί δεν θέλω να μπεις στο σώμα κειμένου που σαν αναφερόμενο σ' έχει, τελεία.



Κωνσταντίνος Παρθένης, Λιμάνι

ΣΧΟΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΟΝ 3^ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

2^ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ Ε. ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ

1^ο ΓΕΛ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΟΣ

18^ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1^ο ΓΕΛ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1^ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΑΙΚΟΥ

24^ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2^ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΗΣ

5^ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΣΑΚΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

2^ο ΓΕΛ ΜΙΚΡΑΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

30^ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ



Τάσα Μπιτσάνη, *Bye, bye, Summer*

Επιμέλεια e-book:

Ραφαέλα Νικολούλη

Αθηνά Δημητριάδου

Αναστασία Μπιτσάνη

Θεσσαλονίκη Μάιος 2018